

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

ANUL LXVI

MAI — IUNIE 1989

„NIMENI NU VINE LA TATAL... DECIT PRIN MINE”

Biblia ne face cunoscut chiar pe primele ei pagini că atunci când Dumnezeu a adus la ființă pe om, acesta era „după chipul...” și „după asemănarea” Lui (Gen. 1,26). Ne putem închipui de cită bucurie și mulțumire sufletească a avut parte, și cu cită fericire a fost binecuvîntată prima pereche de oameni în locuința lor din Paradis! Și lor le-a fost dăruită posibilitatea să continue să trăiască veșnic acest fel de viață, cu condiția ascultării de Cuvîntul Creatorului lor. Dar omul n-a ținut seamă de ceea ce îi spusese Dumnezeu. El a călcat porunca lui Dumnezeu. Prin neascultarea sa a rupt legătura, pînă aci neîntreruptă, dintre el și Creatorul său. Acesta a fost primul lui pas spre moarte. Cum avea să procedeze Dumnezeu în noua situație creată de neascultarea omului? Care avea să fie viitorul omului căzut în păcat? Dumnezeu îl putea pedepsi pentru neascultarea lui — căci era numai drept să-l pedepsească — iar pedeapsa putea fi moarte veșnică. Dar El n-a procedat așa deoarece, deși El este un Dumnezeu al dreptății, El mai este și un Dumnezeu al iubirii. Din iubire pentru om, El a ales nu să-l piardă, ci să-l salveze. În scopul acesta a trimis pe Fiul Său în această lume. În scopul acesta Isus Hristos, Domnul, a luat asupra Sa vina noastră și a plătit pentru noi prețul răscumpărării noastre, deschizînd astfel calea spre a putea recîștiga ceea ce se pierduse prin păcat. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3,16).

Această lucrare de salvare a omului, pe care Dumnezeu a adus-o la îndeplinire prin Fiul Său, noi o exprimăm prin ceea ce numim „Planul de Mîntuire”, al cărui conținut, în toate amănuntele lui, îl cunoaște numai Dumnezeu. De un lucru însă putem fi siguri: că ruptura dintre Dumnezeu și om — din cauza neascultării acestuia — putea fi refăcută numai așa cum a hotărît Dumnezeu, și anume, prin jertfirea Fiului Său întrupat, care a devenit în felul acesta

RASCUMPARĂTORUL ȘI MINTUITORUL NOSTRU

Dar pentru ce a trebuit să se plătească un preț atît de mare pentru mîntuirea noastră chiar de cea de-a doua Persoană a Dumnezeirii, Cel care, de fapt, a creat nu numai pe om, nu numai planeta noastră, ci întregul univers pe care mintea noastră nu poate nici măcar să-l cuprindă în toată imensitatea lui fără margini? El, Isus Hristos, este Creatorul, „pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute” (Col. 1,16). De ce a trebuit ca tocmai El să Se umilească în așa măsură încît să ajungă să fie răstignit chiar de către ființele create de El,

pe care venise să le salveze de la moarte veșnică? Nu se putea mîntui omul pe sine însuși? Nu se putea să facă această lucrare un înger sau un grup de serafimi ori heruvimi? Nu, lucrarea de mîntuire nu o puteau aduce la îndeplinire nici unii, nici alții, și aceasta pentru faptul că Legea lui Dumnezeu, a cărei călcare a început pe planeta noastră, încă în grădina Edenului, este „sfîntă, dreaptă și bună” (Rom. 7,12); ea este tot atît de „sfîntă” și tot atît de „dreaptă”, pe cît de sfînt și drept este Dumnezeu. Ea este oglindirea caracterului lui Dumnezeu. Cerința Legii călcate putea fi satisfăcută numai de Dătătorul Legii. „Fiindcă plata păcatului este moartea” (Rom. 6,23), și deoarece „păcatul este călcarea Legii” (1 Ioan 3,4), omul nu se putea salva pe sine însuși, ci Domnul Isus Hristos, ca înlocuitor al lui, a achitat El „plata păcatului”, dîndu-Și viața ca preț de răscumpărare pentru întreg neamul omenesc. Și astfel El a devenit MINTUITORUL nostru. Slăvit să fie bunul Dumnezeu că avem un Mîntuitor, pe Isus Hristos, Domnul!

După botezul Său, Domnul Isus a început lucrarea pentru care venise pe acest pămînt. El a străbătut țara Palestinei în lung și-n lat, „umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul, căci Dumnezeu era cu El” (Fapte 10,38). Dar timpul încheierii acestei lucrări, prevăzută în Planul de Mîntuire, se apropia. Domnul Se găsea cu ucenicii Lui în camera de sus din Ierusalim unde tocmai le dăduse marea lecție a umilinței creștine. Pe lîngă atîtea alte învățături de importanță covîșitoare pentru mîntuirea noastră, cu această ocazie El le-a făcut cunoscut adevărul care este încoronarea tuturor învățăturilor Lui, atunci cînd a zis: „Eu sînt Calea, Adevărul și Viața”.

„NIMENI NU VINE LA TATAL DECIT PRIN MINE”

Nici o altă cale nu duce la mîntuirea adevărată decît cea arătată de Domnul Isus în Cuvîntul revelat. Nici un alt așa-numit „adevăr” mîntuitor nu există decît acela care a fost descoperit nouă de către Cel care a zis: „Eu pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr” (Ioan 18,37). Viața veșnică nu poate fi obținută nici prin oameni, nici prin îngeri, ci numai prin credința în Domnul Isus Hristos. Apostolul Petru a înțeles bine acest mare adevăr. Vorbînd celor mai mari ai norodului și bătrînilor lui Israel după vindecarea orbului din naștere, plin Duhul Sfînt le-a zis: „În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer, niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți” (Fapte 4,8,12). Aceasta exprima exact același mare adevăr pe care li-l făcuse cunoscut ucenicilor în camera de sus

Continuare în pag. 2

„EU SÎNT
CALEA,
ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA”

SCUMPI FRAȚI, STIMATE SURORI,
IUBIȚI CONLUCRĂTORI,

Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos a adresat fiecăruia dintre noi invitația plină de iubire și har, „Veniți după Mine“, urmați-Mă și Eu vă voi paște în pășuni verzi și vă voi duce la ape de odihnă, vă voi înviora sufletele și vă voi povățui pe cărări drepte din pricina Numelui Meu (Ps. 23).

Noi am auzit glasul chemării Sale, am răspuns invitației Sale pline de iubire și am pornit pe urmele pașilor Săi, ale învățaturii Sale, ale identificării noastre cu El, cu caracterul Său. Și astfel, pornind din momentul îndreptării noastre prin Isus Hristos, Duhul lui Dumnezeu lucrează în viața urmașilor Săi plinătatea sfințirii Sale, pînă vom ajunge cu toții la „statura de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos“ (Ef. 4,13).

Prelegerile Săptămîinii de rugăciune din acest an se ocupă de diferitele aspecte ale acestei chemări dumnezeiești, reamintindu-ne, o dată în plus, că noi trebuie să înlăturăm din calea lucrării divine de sfințire a vieții noastre „orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea“, uitîndu-ne „țintă la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre“, adică la Isus Hristos (Evr. 12,1.2), pentru că „nimeni nu vine la Tatăl“, spune Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos, „decît prin Mine“. Pentru realizarea acestui ideal divin, Domnul Hristos a dus o viață de rugăciune, fiindu-ne și din acest punct de vedere un exemplu desăvîrșit, de comuniune sfîntă. De aceea, pentru sufletul sincer și doritor de mîntuire, de părtășie sfîntă, Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, Mîntuitorul și Răscumpărătorul nostru, are pentru cei ce-L primesc ca Mîntuitor personal o atracție deosebită.

Isus Hristos este Lumină, scut și apărare împotriva celui ce de la început a făcut totul pentru a nimici lucrările Celui Veșnic. Nu este de mirare că Dumnezeu cerului a cerut ființelor create de El să opteze fie pentru Isus Hristos care Și-a dat viața pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică, fie pentru lumea păcatului și cel ce a generat-o și o menține, Satana.

În ceea ce privește certitudinea mîntuirii și a vieții veșnice, aceasta este posibilă prin Isus Hristos, căci El este „Calea, Adevărul și Viața“... „Și viața veșnică este aceasta : să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17,3).

Isus, viața veșnică, este veșnicia dăruită prin credință celui ce crede și se identifică cu El.

Isus Hristos este răspunsul la rugăciunile celui ce se unește cu cerul ajungînd la cea deosebit de valoroasă experiență a răstignirii împreună cu Hristos și a trăirii lui Hristos în el — experiența sfințirii.

Ne rugăm Celui Veșnic ca soliile prelegerilor din această Săptămîină de rugăciune să ne ajute, atrăgîndu-ne pe fiecare dintre noi mai aproape de Domnul Dumnezeu mîntuirii noastre, conducîndu-ne să ne reînnoim consacrarea noastră de a-L urma în toate împrejurările vieții noastre.

Apostolul Pavel era conștient de importanța acestui adevăr atunci cînd scria corintenilor : „Căci n-am avut de gînd să știu între voi nimic altceva decît pe Isus Hristos și pe El RĂSTIGNIT“ (1 Cor. 2,2).

Cred că este bine, este timpul și este necesar să ne întrebăm : Cît de important este Isus pentru noi ? Cît de des ne luăm timp să medităm asupra Cuvîntului scris al lui Dumnezeu, asupra *Cuvîntului care S-a făcut trup* ? Cînd am „văzut“ noi ultima dată pe Isus mîngîind și sărutînd un copil care s-a suit pe genunchii Săi ? Cît timp este de cînd am auzit pe Isus spunîndu-ne : „Nu vă îngrijorați de viața voastră, gîndindu-vă ce veți mîncă, sau ce veți bea ; nici de trupul vostru, gîndindu-vă cu ce vă veți îmbrăca... Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe cîmp...“ (Mat. 6,25-28) ? Cît de des am „privit“ pe Isus stînd înaintea lui Pilat și ascultînd mulțimea cerînd moartea Sa ? Cînd am „mers“ pentru ultima dată cu El în Ghetsemani și acolo să-L „contemplăm“ cel puțin o oră ?

Există numai o singură cale, un singur mod de a îndrepta atenția asupra lui Isus, Singurul care este important pentru mîntuirea noastră. Ia-ți timp să fii sfînt, să vorbești mereu cu Isus ; rămîi cu El și în El totdeauna și hrănește-te cu Cuvîntul Său... Petrece mai mult timp numai cu Isus în rugăciune și comuniune personală, tainică.

Așa ajungem să-L cunoaștem, petrecînd împreună timpul cu El în închinarea personală, familială și publică. A-L cunoaște înseamnă a-L iubi, A-L iubi înseamnă a-L urma. Și a-L urma ne va pregăti pentru veșnicie unde vom vedea față în față pe Cel care este izvorul desăvîrșirii și mîntuirii noastre, în prezența Căruia vom rămîne veșnic. Noi trebuie să fim cu El astăzi, dacă vrem să fim cu El în veșnicie.

Prelegerile Săptămîinii de rugăciune ne invită să pășim pe urmele pașilor Săi. Să-L urmăm ! Meditînd la aceste prelegeri vom ajunge să-L cunoaștem mai bine, iar aceasta înseamnă viața veșnică. „Căci viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu !“

D. Popa

SOLIDARITATE ȘI PACE

În anul acesta, sărbătoarea începutului de Mai a fost îmbogățită cu două aniversări de mare însemnătate. În anul 1889, exact cu o sută de ani în urmă, ziua de 1 Mai a fost proclamată ca zi a solidarității internaționale a celor ce muncesc. De atunci ea este sărbătorită în fiecare an și simbolizează lupta activă a popoarelor lumii de a trăi și a se dezvolta într-un climat trainic de pace, înțelegere și colaborare. Pentru ca experiența muncii și a efortului să fie generatoare de succes și bucurie, ea trebuie să fie trăită în libertate, în pace.

Iar în anul 1939, cu cincizeci de ani în urmă, în întreaga noastră țară — București, Timișoara, Arad, Cluj, Iași, Reșița, Ploiești, Deva, Constanța, Galați, Brăila, Tîrgu-Mureș, Reghin, Oradea, Baia Mare, Satu Mare, Bacău, Piatra Neamț, Alba Iulia — au avut loc întruniri și demonstrații muncitorești de mare amploare antifasciste, antirăzboinice și antirevizioniste. Într-o unitate impresionantă și sem-

nificativă, masele muncitoare, forțele democratice, progresiste ale țării, și-au exprimat voința lor de pace, de muncă liberă, demnă, hotărârea de a apăra independența și hotarele patriei.

Evenimentele de la 1 Mai 1939 au fost pe larg comentate în cele mai diverse pături ale opiniei publice din țară și în special din Capitală. Într-un interesant articol publicat de George Ivașcu în gazeta *Iașul* din 2 mai 1939 era descrisă situația internațională deosebit de încordată datorită agresiunii puterilor fasciste și era evidențiat profundul patriotism de care clasa noastră muncitoare a dat întotdeauna dovadă în clipe de grea cumpănă pentru țară. „Patriotismul muncitorimii” — scria G. Ivașcu — „nu poate fi pus la îndoială. El este mai ardent astăzi decât oricând, căci astăzi mai mult decât oricând patria constituie simbolul însuși al acțiunii de apărare împotriva dușmanilor ei, declarați sau nu, fățiși sau din umbră.”

Iar Zaharia Stancu, sub titlul *1 Mai 1939* scria în revista *Azi*: „Poate că niciodată măreția acestui simbol nu ne apare într-o lumină mai limpede, mai plină de înțelesuri ca astăzi în vuietul vremilor pe care le trăim. Pentru că dacă ziua de 1 Mai — această singură sărbătoare a muncii — era o zi a biruințelor repurtate pe tărîm profesional, ea a fost întotdeauna și un prilej pentru manifestarea dorințelor de pace. Niciodată poporul muncitor, întors din tranșeele războiului, n-a uitat să ceară stăpînitorilor, cu acest prilej, să păstreze ceea ce cîștigase prin jertfă. Moțiunile votate în adunările ce s-au ținut de 1 Mai păstrează și azi mărturia unei voințe neclintite de pace.”

Manifestația antifascistă și antirăzboinică la organizarea căreia domnul Nicolae Ceaușescu și doamna Elena Ceaușescu au avut o contribuție hotărîtoare, au produs un larg ecou și peste granițele țării. Naziștii germani și fasciștii italieni și-au arătat față de nemulțumirea și au criticat regimul că nu a luat măsuri pentru reprimarea manifestației. Pe de altă parte, ziarul *Daily Herald* din Marea Britanie și *Izvestia* din U.R.S.S. au publicat informații în care arătau că în România, la 1 Mai, 20 000 muncitori au demonstrat în Capitală sub lozinci antifasciste și antirăzboinice. Presa și radioul din Elveția, Franța și Statele Unite

s-au referit pe larg la demonstrațiile de 1 Mai, subliniind „sensul social și înalta semnificație politică a acestei manifestații muncitorești”.

Conferința internațională asupra problemelor democrației, păcii și apărării persoanei umane, care s-a ținut la Paris între 2 și 14 mai 1939, a relevat importanța evenimentelor din România. Documentul dezbătut în cadrul Conferinței, intitulat: *Pentru integritatea și independența României. Amenințarea Germaniei hitleriste. România în frontul păcii*, aprecia că manifestările muncitorești din ziua de 1 Mai 1939 din București au fost expresia voinței maselor „ceea ce este dovadă că poporul român se aliază la mișcarea antifascistă și că voința sa este de a lupta în mod real împotriva agresorului și fascismului.”

Moment culminant al valului luptei antifasciste în care se angajase poporul român și expresie dintre cele mai elocvente a voinței sale ferme de a-și apăra integritatea teritorială, independența și suveranitatea națională, marea demonstrație revoluționară a clasei muncitoare și a celorlalte pături sociale patriotice, progresiste și democratice de la 1 Mai 1939 din București — cea mai mare manifestație care a avut loc în acel an împotriva hitlerismului — a exprimat poziția hotărîată antifascistă și antirevizionistă a României, a poporului, a forțelor politice din țară, a guvernului și a monarhiei. Ea a evidențiat rolul clasei muncitoare ca principal adversar al fascismului și în același timp ca factor al concentrării tuturor claselor și categoriilor sociale interesate în salvagardarea democrației, independenței și integrității. Acesta a fost un serios semnal pe care România îl adresa Europei, opiniei publice mondiale pentru unirea eforturilor în vederea împiedicării dezlănțuirii războiului de către Germania hitleristă. „Cînd în multe țări era o oarecare stare de așteptare — sublinia președintele țării noastre, domnul Nicolae Ceaușescu — muncitorimea română a demonstrat că nu trebuie să ne plecăm în fața fascismului, că trebuie să ridicăm steagul luptei... Și dacă în 1939 popoarele ar fi acționat unite, hitlerismul nu ar fi dezlănțuit al doilea război mondial!”

Redacția

CUPRINS

• „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”	Cop.	1
• De la inimă la inimi	Cop.	2
• Solidaritate și pace		1
• Isus — Exemplu de rugăciune . . .		3
• Puterea de atracție a Domnului Hristos		5
• Isus — Exemplul umilinței		7
• Un acoperămint sigur		9
• „Hristos, Lumina lumii”		11
• Hristos și voința mea		13
• Hristos sau lumea		15
• Bucuria lucrării cu Isus		17
• Hristos, numai Hristos		19
• Rugăciunea de mijlocire — răspunde Dumnezeu?		21
• Mărgăritarul de mare preț		22
• Hristos și veșnicia		23
• Hristos în noi... nădejdea slavei	Cop.	3

Urmare din cop. I

Domnul Hristos cînd a zis: „Nimeni nu vine la Tatăl, decît prin Mine“ (Ioan 14,6). „Nu sînt mai multe căi către cer“, spune Spiritul Profetic. „Nu se poate ca fiecare să-și aleagă drumul său. Hristos zice: „Eu sînt calea...“ Chiar de atunci de cînd s-a predicat întîi Evanghelia, cînd în Eden s-a declarat că sămînța femeii va sfărîma capul șarpelui, Hristos a fost înălțat ca fiind Calea, Adevărul și Viața. El a fost calea pe cînd trăia Adam“, și atunci „cînd Abel a înfățișat lui Dumnezeu sîngele mielului junghiat, care reprezenta sîngele Mîntuitorului. Hristos a fost calea prin care au fost salvați patriarhii și profetii. El este singura cale pe care putem avea intrare la Dumnezeu“ (H.L.L., pag. 651, ed. 1981).

Da, „nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine“, declara Domnul Isus solemn în prezența ucenicilor Lui din camera de sus. Dar pentru ce numai prin El? De ce nu putem avea intrare la Tatăl fără El? Care este meritul lui Isus Hristos pentru ca El să fie singura cale de intrare la Tatăl nostru cel ceresc? La toate aceste întrebări există răspunsuri pentru cel credincios mai mult decît satisfacătoare care ne ajută să înțelegem cîte ceva din calitatea pe care numai Domnul Isus o are ca mijlocitor între credincios și Dumnezeu Tatăl.

MARELE MERIT AL DOMNULUI ISUS HRISTOS

Isus Hristos este Creatorul universului nemărginit. El, Creatorul și Stăpînul a toate, a părăsit slava cea de neînchipuit pe care o avea la Tatăl „înainte de a fi lumea“ (Ioan 17,5). „El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvîntul puterii Lui, a făcut cîrățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile prea înalte, ajungînd cu atît mai presus de îngeri, cu cît a moștenit un Nume mult mai minunat decît al lor“ (Evrei 1,3,4). „El este Acela, care în zilele vieții Sale pămîntești, aducînd rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi... măcar că era Fiu, a învățat să asculte...“ și „S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mîntuirii veșnice“ (Evrei 5,7-9). „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire... ci cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană... prin El sînteți credincioși în Dumnezeu“ (1 Petru 1,18,19,21). „El ne-a izbăvit de sub puterea întinericului“; în El „avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut... Prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele

nevăzute... Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este Capul... Bisericii. El este începutul... pentru ca în toate lucrurile să aibă întîietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pămînt cît și ce este în ceruri, făcînd pace prin sîngele crucii Lui“ (Col. 1,13-20). „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Insuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de sub pămînt, și orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul“ (Fil. 2,6-11).

Și dacă numai acesta ar fi motivul pentru care „nimeni nu vine la Tatăl decît prin“ El, ar fi întru totul îndeajuns, deoarece numai „El a purtat suferințele noastre“ și numai El „a luat asupra Lui durerile noastre“, numai El a fost „străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți. El a fost luat, prin apăsare și judecată... El a fost șters de pe pămîntul celor vii și lovit de moarte, măcar că nu săvîrșise nicio nelegiuire...“ Dar „pentru că S-a dat pe Sine Insuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați“ (Isaia 53,4-12), „de aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume“.

Dar mai este un răspuns la întrebările de mai înainte. Dumnezeu este sfînt. În prezența lui Dumnezeu pot să stea numai ființe sfînte, în cel mai desăvîrșit sens al cuvîntului. Or noi, ființele pămîntene, care prin naștere am moștenit o fire cu înclinații spre păcat, putem să ne apropiem de Tatăl numai prin Acela care, ca Om, n-a făcut nici un păcat și care este Domnul nostru Isus Hristos. El ne-a învățat să ne rugăm, și ne-a îndemnat să cerem de la Tatăl ca El să împlinească nevoile noastre, dar în același timp ne-a spus și în Numele cui să înălțăm rugăciunea noastră. Pentru ca să fie lămurit înțeles pentru cei care cred în puterea rugăciunii, către Cine și în ce fel să fie înălțată rugăciunea pentru a fi ascultată, Domnul Isus a repetat de mai multe ori — în aceeași cameră de sus — cuvintele: „... și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul“. „Dacă veți cere în Numele Meu, voi face“. „Adevărat, adevărat vă spun că, orice veți

cere de la Tatăl, în Numele Meu, voi face“ (Ioan 14,13,14; 15,23). Deci, la Tatăl putem veni cu cererile noastre prezentate în rugăciune numai în Numele Domnului Isus. „Pînă acum“, zice Domnul ucenicilor Săi, „n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți și veți căpăta...“, „vă spun că orice lucru veți cere, cînd vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“ (Ioan 16, 24; Marcu 11,24).

DOMNUL ISUS, MIJLOCITORUL NOSTRU

Faptul acesta ne descoperă o altă latură a slujbei lui Isus Hristos în aducerea la îndeplinire a Planului de Mîntuire, slujbă pe care o poate îndeplini numai El și nimeni altul. Aceasta este slujba de Mare Preot Mijlocitor pe care El o săvîrșește în Sanctuarul ceresc înaintea Tatălui în favoarea noastră. „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre...“ (1 Ioan 2,1,2). Apostolul Pavel scoate în evidență importanța capitală a acestei slujbe și a Implinitorului ei, prin cuvintele: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al locului prea sfînt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul“ (Evrei 8,1,2). „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos“ (1 Tim. 2,5).

Domnul Isus ne-a învățat să cerem iertarea de păcate de la Dumnezeu-Tatăl, cînd a zis: „Iată dar cum trebuie să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri... ne iartă nouă greșelile noastre...“ (Matei 6,9,12), dar tot El este acela care ne spune: „Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine“. Dacă simțim nevoia și avem îndemnul să înălțăm rugăciuni prin care să exprimăm dorințele noastre cele după voia Domnului, nevoile noastre materiale și spirituale, cererile de iertare a păcatelor noastre, să înălțăm aceste rugăciuni către Dumnezeu-Tatăl, dar numai în Numele Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos. Să înălțăm rugăciunile noastre de mulțumire și de laudă către Dumnezeu-Tatăl, prin și în Numele lui Dumnezeu-Fiul. Să avem deplină încredere că mulțumirile, laudele și cererile exprimate simplu, dar sincer, în rugăciunile noastre vor ajunge la Tatăl, dar numai datorită faptului că Domnul Isus mijlocește pentru noi. Nicî un alt așa-numit „mijlocitor“ nu poate face această lucrare.

Intr-una din viziunile sale apostolul Ioan a văzut cum un înger „s-a oprit în fața altarului, cu o

Continuare în pag. 4

ISUS - EXEMPLU DE RUGĂCIUNE

„Ca să trăim cum a trăit Isus,
trebuie să ne rugăm cum S-a rugat El“

Așa cum a observat fiecare cititor al Noului Testament, fiecare din cei patru evangheliști își începe într-un mod aparte prezentarea vieții Domnului Hristos. Matei și Luca ne vorbesc despre copilăria lui Isus, iar scriitorul celei de-a patra evanghelii începe cu veșnicia: „La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu“ (Ioan 1,1). Dar Marcu ne conduce deodată în viața de adult a lui Isus, prezentînd mai întîi pe Ioan Botezătorul și apoi pe Isus care vine la Ioan ca să fie botezat.

După ce Ioan a fost aruncat în temniță, Isus a început lucrarea Sa în Galilea. Printre primii Sai ucenici au fost două perechi de frați: Petru și Andrei, Ioan și Iacov. Mai tîrziu Isus a mers cu ei în căminul primilor doi, unde soacra lui Simon Petru zăcea bolnavă de friguri. Isus „a venit, a apucat-o de mîină, a ridicat-o în sus, și au lăsat-o frigurile. Apoi ea a început să le slujească“ (Marcu 1,31).

Cînd s-a lăsat seara, mulți au căutat pe Isus. Marcu notează că „toată cetatea era adunată la ușă“ (vers. 33). Erau de alungat duhuri rele și de tămăduit boli de tot felul. Citind avem imaginea lui Isus foarte ocupat care Se sacrifică pentru cei în nevoie pînă tîrziu în noapte. Apoi, „a doua zi dimineață, pe cînd era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit, și S-a dus într-un loc pustiu, și Se ruga acolo“ (vers. 35). Mai tîrziu s-au sculat și ucenicii. Ei au pornit să-L caute și cînd L-au găsit, la locul Său de rugăciune, în cuvintele lor era un fel de muștrare: „Toți Te caută“ (vers. 37). Isus nu a dat atenție muștrării și nici întrebării nerostite pe care o conținea, ci a cerut ucenicilor să-L însoțească „prin tîrgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo; căci pentru aceasta am ieșit“ (vers. 38).

În acest pasaj din Marcu am putea ușor să trecem cu vederea ceea ce cred că este o precizare foarte importantă: Isus a mers singur să Se roage foarte devreme în zori. Nu trebuie să pierdem din minte nici contextul. Isus a avut o zi cît se poate de aglomerată care L-a ținut ocupat pînă noaptea tîrziu, scoțînd demoni și vindecînd pe suferinzi. Și după ce ucenicii L-au găsit, ne putem aștepta că va avea

iarăși o zi foarte ocupată, mergînd în localitățile apropiate unde predica Evanghelia. Dar între aceste două zile ocupate, Isus S-a retras în singurătate să Se roage.

În dorința noastră de a sublinia natura divină a Domnului Hristos cîteodată nu dăm atenția cuvenită nevoii pe care El o avea pentru convorbiri cu Tatăl. Dar Isus nu a uitat acest lucru. El era conștient că lucrarea pe care venise s-o îndeplinească avea să dea greș dacă El va neglija să vorbească cu Tatăl și să asculte ceea ce Tatăl are să-I spună.

Întotdeauna este primejdios să extragem un text din Sfînta Scriptură, să-i dăm alte proporții și apoi să tragem niște concluzii importante. Nu dorim să facem așa ceva cu textul în discuție: „A doua zi dimineața, pe cînd era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit, și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo“ (vers. 35). Dar, așa cum știe orice cititor al Noului Testament, acesta nu este singurul loc în care ni se spune despre Isus că Se ruga. Un exemplu important se află în prețiosul capitol șase al Evangheliei după Marcu.

Acest capitol, unul dintre cele mai deosebite din toată Scriptura, se deschide cu retragerea lui Isus în localitatea Sa natală. Ucenicii II urmau. Cei care L-au auzit învățînd în sinagogă s-au mirat cum de a ajuns El la o asemenea profunzime spirituală. „Ce fel de înțelepciune este aceasta care I-a fost dată? Și cum se fac astfel de minuni prin mîinile Lui?“ (vers. 2). Urmează descrierea modului în care Isus a învățat pe ucenici cum să proclame Evanghelia: „...să nu ia nimic cu ei... nici pîine, nici traistă, nici bani“ (vers. 8).

Aici relatarea despre trimiterea ucenicilor se întrerupe și atenția ne este îndreptată către ucidera lui Ioan Botezătorul. Descrierea este precedată de cuvintele lui Irod la auzirea știrilor despre lucrările minunate ale lui Isus. Cînd Marcu încheie relatarea despre Ioan Botezătorul, cititorul este gata pentru întoarcerea ucenicilor. „Apostolii s-au adunat la Isus, și I-au spus tot ce făcuseră și tot ce învățaseră pe oameni“ (vers. 30). Cu siguranță că Isus avea să le spună: „Foarte bine! Acesta a fost începutul! Acum veniți să vă spun ce veți face

mai departe!“ În schimb, blînd dar hotărît, Isus le spune: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin“ (vers. 31).

Isus știa foarte bine ceea ce ucenicii probabil că nu știau — că nu poți să faci neîncetat lucrare, oricît de bună și de valoroasă este aceasta, fără ca să-ți iei timp să-ți reînnoiești puterile prin comunicare cu Tatăl.

Totuși, atît Isus cît și apostolii sînt împiedicați în căutarea odihnei și singurătății. „Oamenii i-au văzut plecînd, și i-au cunoscut; au alergat pe jos din toate cetățile, și au venit înaintea lor în locul în care se duceau ei“ (vers. 33). Cînd Isus a coborît din corabie și a văzut marea mulțime, „I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi, care n-aveau păstor; și a început să-i învețe multe lucruri“ (vers. 34). Timpul pentru masă trecuse și a fost nevoie ca ucenicii să aducă aminte lui Isus că oamenii nu mîncaseră.

Apoi avem descrierea uneia dintre ocaziile de înmulțire a pîinilor. „Au mîncat toți și s-au săturat; și au ridicat douăsprezece coșuri pline cu fărîmituri de pîine și cu ce mai rămăsese din pești. Cei ce mîncaseră pîinile erau cinci mii de bărbați“ (vers. 42-44).

Marcu ne spune mai departe: „Îndată, Isus a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie, și să treacă înaintea Lui de cealaltă parte, spre Betsaida. În timpul acesta, El avea să dea drumul norodului“ (vers. 45). De ce a trimis Isus pe ucenici să plece chiar acum? Poate Isus dorea ca ei să fie totuși singuri și liniștiți, deși fuseseră întrerupți de mulțime.

Sîntem destul de obișnuți cu Isus din evanghelii ca să ne imaginăm purtarea Sa cu mulțimea. Cînd El a dat drumul norodului, nu, îl vedem luîndu-Și rămas-bun de la toți odată ci mergînd înapoi și încolo printre oameni, salutîndu-i, poate în grupuri, cu căldura și bunătatea care se degajă din iubirea și prețuirea Sa față de ființele omenești. Vedem deci un Isus care S-a ostenit atît de mult, a luat aminte la rapoartele entuziaste ale ucenicilor, a călătorit cu ei cu corabia „într-un loc pustiu“, a învățat pe îndelete mulțimea și a hrănit-o, iar în cele din urmă Și-a luat rămas-bun de la mulțimea

care-L lipsise de timpul planificat să fie petrecut în liniște cu ucenicii. Să dăm atenție următoarelor cuvinte ale lui Marcu: „După ce și-a luat rămas bun de la norod, S-a dus în munte, ca să Se roage“ (vers. 46).

Este greu să nu observăm ce a-nume dorește Marcu să ne spună aici: cu cât era Isus mai ocupat cu vestea cea bună pe care dorea s-o proclame, cu atât mai mult avea nevoie să vorbească Tatălui Său și să-I asculte vocea. Desigur că nimeni nu va putea acuza pe Isus de nepăsare față de oameni și nevoile lor. Totuși, oricât de mult îl interesa pe Isus soarta oilor fără păstor, El avea o înțelegere clară a nevoii de rugăciune în viața Sa.

Trăim într-un timp în care ni se aduce mereu aminte de nevoile oamenilor. Obligațiile noastre sînt foarte mari. Cît de ușor putem ajunge să ne uzăm într-un șir fără sfîrșit de datorii și activități! Dar

să fim ocupați nu este totul! Cum putem să slujim așa cum trebuie, cum putem să ne formăm un caracter ca al lui Isus, dacă noi nu ne luăm timp așa cum o făcea El pentru comunicare cu Tatăl?

Pentru Isus rugăciunea nu era un adaos la viață și activitate, ci un stil de viață. Noi nu putem să despărțim viața și activitatea lui Isus de rugăciunile Sale. Sînt mulți care proclamă principiile lăsate de Isus. Dar se roagă ei ca El? Alții atrag atenția asupra lucrării sociale a lui Isus în favoarea săracilor și păcătoșilor și spun că trebuie să-i continuăm opera. Dar se roagă ei ca El? Noi nu putem să preluăm nici principiile lui Isus și nici opera Sa de binefacere în timp ce lepădăm viața Sa de rugăciune. Poezii și compozitorii îi dedică lucrările lor. Dar se roagă ei ca Isus? Se roagă cei ce recită aceste poezii și cei ce cîntă aceste note?

„Eu sînt Calea“ a spus Isus celor ce erau doritori să-L urmeze. Să mergi pe Cale nu înseamnă doar să faci faptele bune pe care le săvîrșea Isus. Înseamnă să te dedici rugăciunii fierbinți așa cum a făcut-o Isus și să recunoști că însăși lucrarea și evanghelizarea sînt practic imposibile fără înviorarea și învigorarea spiritului care vine prin dialogul cu Tatăl.

„Toți Te caută“ au spus ucenicii cînd au descoperit pe Învățătorul lor. După o zi lungă de activitate obositoare El Se retrăsese la locul Său tainic de rugăciune. Dar Isus știa că numai prin puterea primită în acest timp petrecut singur cu Tatăl Său putea El să răspundă: „Haidem să mergem în altă parte, prin țîrgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo; căci pentru aceasta am ieșit“ (Marcu 1, 38).

A. Bocăneanu

NIMENI NU VINE LA TATAL...

Urmare din pag. 2

cădelniță de aur. I s-a dat tămîie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Fumul de tămîie s-a ridicat... înaintea lui Dumnezeu împreună cu rugăciunile sfinților“ (Apoc. 8,3,4).

„Faptul că rugăciunile sfinților sînt cuprinse în potire de aur ne poate da o idee despre aprecierea cu care le privește cerul“. În legătură cu îngerul care adaugă tămîie la rugăciunile sfinților atunci cînd aceste rugăciuni se înalță la tronul lui Dumnezeu. Scena zugrăvită poate fi înțeleasă ca simbolizînd serviciul Domnului Hristos pentru poporul Său. Hristos, ca mijlocitor, împletește meritele Sale cu rugăciunile sfinților, care prin aceasta pot să fie primite de Dumnezeu“. (Com. Biblic A.Z.S. la Apoc. 8,3).

„Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“ (Evrei 4,16). Da, să ne apropiem „cu deplină încredere“ de Dumnezeu, pentru că avem la Tatăl un Mijlocitor binevoitor, care ne înțelege și care ne cheamă prin atît de duioasele Lui cuvinte pline de iubire, care au răsunit peste veacuri: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11,28). Odihna sufletească numai El poate s-o dea, pentru că numai El este Cel care a plătit, prin jertfa vieții Sale, prețul cel mare al răscumpărării noastre din starea de păcătoșenie în care ne-am născut. „Nimeni nu vi-

vine la Tatăl decît prin Mine“. Aceasta pentru că numai El are merite înaintea lui Dumnezeu-Tatăl în baza cărora omul credincios să poată obține, în dar, mîntuirea mult dorită.

În decursul veșnicilor fără sfîrșit, vastele întinsuri ale universului nemărginit vor răsuna iar și iar de imnul de laudă și adorare intonat spre proslăvirea lui Dumnezeu-Tatăl și a lui Isus Hristos, Domnul și Mîntuitorul nostru, Cel care prin jertfa Sa a biruit pe Șatana și a nimicit astfel pentru totdeauna păcatul din univers. Nu cunoaștem melodia imnului biruinței finale, dar textul lui se află consemnat în Sfînta Scriptură. Imnul începe să fie cîntat în jurul tronului lui Dumnezeu și apoi se extinde în tot universul locuit de ființele create de Dumnezeu. Marea familie a celor mîntuiți de pe pămînt, unită cu familia cea mare din ceruri (Efes. 1,10), se închină „Celui ce este viu în vecii vecilor“, zicînd: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cîntea și puterea...“ „Vrednic ești Tu... căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sîngele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam“ (Apoc. 4,11; 5,9). Imnul acesta va fi cîntat în Împărăția lui Dumnezeu spre a preamări pe Acela care „S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mîntuiri veșnice“ (Evrei 5,9). Acesta este marele merit al Domnului Hristos! Iubirea Lui pentru omul căzut în păcat a dat naștere la jertfa vieții Lui pe crucea de pe Golgota, jertfă prin care a fost deschisă calea spre mîntuire. Jertfa vieții Lui a generat meritele

și vrednicia Lui și a făcut ca El să fie Singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni. El este singura „cale“ pe care se poate ajunge la Tatăl, și tot El este și singura „ușă“ prin care se poate intra la Tatăl (Ioan 10,7).

Isus, Dumnezeu întrupat ca om, Hristos cel răstignit și înviat, El, Mijlocitorul dintre Dumnezeu și om, numai El este singura Ființă din univers prin care putem avea intrare la Tatăl, care ne iartă păcatele noastre cînd le mărturisim în sinceră căință, cînd le părăsim și cerem iertarea lor în Numele Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos, deoarece „nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine“.

Să fim recunoscători toată viața noastră, și să înălțăm rugăciunile noastre de sinceră mulțumire și în această Săptămîină de rugăciune către Dumnezeu-Tatăl pentru că a trimis pe Fiul Său, pe Isus Hristos, Domnul, să plătească prețul cel nespus de mare, sfînta și desăvîrșita Lui viață, pentru ca să ne răscumpere de sub puterea păcatului și a morții, și să ne strămute — prin credința în El — în „Împărăția slavei Lui“. Tatăl ne primește cu plăcere pentru că ne vede privind la noi prin persoana Fiului Său, El, care este Mijlocitorul și Marele nostru Preot din Sanctuarul ceresc. Să ne închinăm în adorare înaintea Lui și să lăsăm ca în inima noastră să răsune imnul de laudă și de slavă în cinstea Celui care a lucrat pentru noi o mîntuire atît de mare! „A Lui să fie slava, lauda, cîntea și stăpînirea în vecii vecilor“.

INDRICAŪ GHEORGHE

PUTEREA DE ATRACȚIE A DOMNULUI HRISTOS

REFLEXII
ASUPRA
PUTERII
DIVINE
CE
NE
ATRAGE
PE
TOȚI

La început îl vedem în biroul lui mic, aglomerat, de lângă poarta principală a cetății. Oamenii lui de la poartă opresc pe călătorii oboșiți, pe țărani săraci, cum și pe turiștii nesuspecți, cu scopul de a scoate de la ei taxe necuvenite de fapt și amenzi necinstite. Aceia care puneau întrebări sau opuneau rezistență erau în mod obișnuit duși la ofițerul autorităților însărcinat cu veniturile. Uneori ofițerul acesta era nemilos cu așa-numiții delincvenți și nu ezita să folosească amenințările și diferite metode de stoarcere.

Deoarece el împărțea ceea ce „lua” cu înaltele oficialități, se bucura de protecția maiorilor. Cu șiretenia și talentul lui de a citi caracterul, nimic nu se mișcă fără știrea lui. El cunoștea pe toți localnicii, și datorită poziției sale, chiar și oamenii de afaceri care treceau prin cetate trebuiau să aibă de-a face cu el. De regulă ei lăseau ceva de la ei în urmă, sub formă de gratificație sau dar bănesc pentru care desigur nu primeau nici o chitanță. Deși a fi un stringător de biruri nu era o profesie iubită, ea își avea compensațiile ei. În afară de beneficiile financiare, mai era simțământul puterii pe care i-l dădea slujba. El era antipatic, era ocolit și chiar urit. Cu siguranță nu era candidat să devină un creștin.

PUNCTUL DE COTITURĂ

Dar deodată a apărut în fața sa un OM, diferit cu totul de ceilalți oameni. Această Persoană nu era însoțită de o încărcătură de mărfuri asemenea unui comerciant. El nu avea nici privirea vicleană a unuia care caută să nu plătească taxele și nici atitudinea trufașă a așa-numiților stâlpi ai societății. Mai degrabă El avea înfățișarea unuia care este stăpîn pe sine, o atitudine maiestuoasă și totuși nu respingătoare, ci atrăgătoare. Levi-Matei, stringătorul de biruri sau vameșul, a ajuns față în față cu Isus Hristos.

Lui Matei cu greu îi venea să creadă cuvintele pe care le auzea. Isus spuse: „Urmează-Mă”. Chiar așa? Să-mi las afacerile, punga mea cu bani, registrele mele, mijlocul meu de trai, reputația mea, familia mea? Da, exact așa. Biblia ne spune: „După aceea Isus a ieșit afară, și a văzut pe un vameș, numit Levi, șezînd la vamă. Și i-a zis: „Vino după Mine!” Vameșul a lăsat totul, s-a sculat, și a mers după El” (Luca 5,27.28). Care era acea atracție a lui Isus Hristos căreia Levi-Matei, vameșul, nu i-a putut rezista? Ce era la El de atrăgea mulțimile? Ce este la El de atrage și astăzi milioane de oameni, bărbați și femei, băieți și fete? De ce au fost oamenii, de-a lungul veacurilor, dispuși să-și dea viața în Numele Său?

La înfățișare Isus n-avea vreo trăsătură fizică caracteristică încît să-L facă să Se deosebească din mulțime. Despre împăratul Saul citim că el era „de la umăr în sus” mai înalt decît toți ceilalți (1 Sam. 9,2), dar nu citim același lucru despre Domnul Hristos. De fapt, profetul Isaia spunea că Mesia „n-avea nici frumusețe, nici strălucire” care să-L facă dorit (Is. 53,2). Mă îndoiesc că Matei ar fi fost dispus să părăsească slujba sa bănoasă numai pentru a urma o față frumoasă. Dar este o frumusețe ce cucerește și care nu este dependentă și nici limitată de statura fizică a cuiva, de înfățișarea sau culoarea sa.

PUTEREA CE ATRAGE

Isus Hristos avea o înfățișare ce se impunea imediat cu autoritate și totuși încurajator. Deși ochii Lui erau pătrunzători, ei puteau totuși fi blinzi, expresivi și plini de înțelegere. Copilașii se simțeau bine în prezența Lui, în timp ce garda împietrită a Templului tremura sub privirea Lui. Ni se spune că vocea Sa era blîndă, modulată, liniștitoare, melodiouă, plină de folos și mai bogată decît orice altă muzică pe care au auzit-o cîndva urechile muritorilor. Vocea Sa a făcut pe schimbătorii de bani și pe conducătorii aroganți să se plece umili, și într-o zi, în curînd, vocea Sa va fi auzită ca dătătoare de viață și cu o astfel de putere încît morții vor învia cînd El va chema la viață pe sfinții adormiți.

Personalitatea unui om produce o anume aură care uneori pare că este aproape posibil de atins. Această aură poate fi răuvoitoare sau maiestuoasă, repulsivă sau încîntătoare. Isus avea o personalitate ce atrăgea pe oamenii din toate clasele sociale — muncitori și comercianți, soldați și ofițeri, femei ușurate și preoți. Cu referire la înfățișarea lui Isus în sala de judecată a lui Pilat citim următoarele din pana servei Domnului: „Pilat privi la oamenii care aveau în pază pe Isus, și apoi privirea lui se opri cercetătoare asupra Domnului Hristos. El avusese de-a face cu tot felul de criminali; dar niciodată pînă aici n-a fost adus înaintea sa un om care să aibă trăsături pline de atîta bunătate și noblețe. Pe fața Sa el n-a văzut nici un semn al vinovăției, nici o expresie de teamă, nici o încumetare sau dispreț. El a văzut un om plin de calm și comportare demnă, a cărui înfățișare nu purta semnele unui criminal, ci semnătura cerului” (H.L.L. 714).

Înfățișarea Domnului Hristos nu era decît manifestarea a ceea ce era El, o dezvoltare a caracterului Său. El n-a făcut nici un rău, așa că El nu purta povara vreunei vinovății. El nu era vinovat. El a avut o misiune, așa că a fost hotărît. El era Fiul lui Dumnezeu, așa că S-a purtat cu demnitate. El a iubit pe oameni, de aceea El S-a consumat și era deschis. Oamenii

care erau atrași la Isus datorită înfățișării Lui s-au găsit nu peste mult timp urmându-L datorită cuvintelor și acțiunilor Lui. El vorbea în mod profund și totuși cu privire la subiecte care îi mișcau în mod personal. El vorbea că Unul care are autoritate și ca Unul care cunoștea pe Dumnezeu din experiență. El avea răspunsuri pentru problemele profunde ale vieții; El dădea la o parte cortina pentru a privi în viitor; El ne-a descoperit natura plină de iubire și grijă a lui Dumnezeu.

Domnul Isus n-a vorbit numai despre concepte filosofice în termeni teologici. El a întâlnit pe oameni acolo unde ei se aflau. El a vorbit despre nevoile lor în cuvinte luate direct din viața lor de fiecare zi, și de aceea ei îl iubeau. Ei se țineau cu gloata după El — pentru a auzi fiecare cuvânt — chiar și în pustie, dacă era necesar, și stăteau toată ziua fără hrană și apă. Cuvintele Lui erau hrană și apă pentru ei. Și minunile pe care Domnul Isus le-a săvârșit erau cu totul altceva decât jonglerii pe care cineva iute de mână le făcea pe stradă. Domnul Isus n-a făcut niciodată minuni pentru a atrage atenția oamenilor asupra Lui, și cu siguranță nu pentru amuzament sau satisfacerea curiozității. Isus n-a lăsat niciodată pe oameni acolo unde i-a găsit.

Când Domnul Hristos mergea dincolo de ceea ce este obișnuit, El totdeauna făcea lucrul acesta cu scopul de a ajuta omenirea și pentru slava lui Dumnezeu. Isus a vindecat pe bolnavi și a pus la loc mădulele rupte sau paralizate. El a redat orbilor vederea, vorbirea celor muți și auzul celor surzi. El a adus pe morți la viață și a dat hrană celor flămânzi. Minunile Lui nu spuneau: „Priviți... iată ce pot Eu să fac“!, ci mai degrabă, „Vedeți cum este Tatăl vostru cel ceresc?“ Acestea sînt caracteristicile care atrăgeau pe oameni la Hristos când El era pe pămînt. El ne atrage la fel și astăzi.

Ne place să citim cuvintele din parabolele Lui ce ne sînt transmise. Convorbirile Lui personale cu ucenicii Săi și chiar rugăciunile Lui par că au fost rostite pentru noi. Ne așezăm la picioarele Lui spre a auzi Predica de pe Munte, căci soția Sa ajunge pînă aici unde trăim noi astăzi, ca și când ne-ar citi mintea. În adevăr, noi avem mai multe motive de a fi atrași la Hristos decât a avut Levi-Matei sau mulțimile din Capernaum. Deși nu-L vedem cu ochii noștri fizici, și numai în mod întunecos personalitatea Lui strălucește din paginile Scripturii, cu toate acestea avem atît de multe lucruri ce apasă asupra cordelor inimilor noastre.

NOI ÎL CUNOAȘTEM MAI BINE

Din perspectiva timpului și a lucrării lăuntrice a Duhului Sfînt putem vedea pe Isus într-un tablou mult mai larg. Știm că Acela care a poruncit apelor înfuriate și vîntu-

rilor violente de pe lacul Ghenezaret să se liniștească și tempesta sălbatică s-a potolit a fost Cel la al cărui cuvînt lumea a venit la existență. El care a hrănit mulțimile cu cîteva pîini și cîteva pești este Acela care face ca griul să crească și vița să dea roade. Isus a fost Acela care, împreună cu Tatăl Său, a făcut ființele omenești, după chipul Său, Cel care a umblat și a vorbit cu prima pereche de oameni în Eden. Isus a fost Acela care a intrat într-o relație de legămînt cu Avraam și Cel care a scos pe copiii lui Israel din Egipt, trecîndu-i peste pustiul gol și lipsit de drumuri, ducîndu-i în Țara făgăduinței. Pe acest drum El i-a ocrotit de căldura dogoritoare a soarelui cu un nor încărcat de o umezeală reînviătoare, iar noaptea cu un stîlp de foc a cărui căldură îi susținea ocrotindu-i de atmosfera deșertului care uneori poate fi cumplit de rece. Au fost aprovizionați cu hrană și apă și au fost ocrotiți de animale sălbatice și de triburile prădalnice.

Cînd Matei și-a părăsit îndeletnicirea pentru a deveni ucenic al lui Isus, el n-avea nici cea mai vagă idee despre sacrificiul pe care l-a făcut acest Străin cînd a părăsit cerul și a îmbrăcat haina trupului omenesc. Cînd și-a încredințat viitorul său lui Isus, el nu știa că acel viitor mergea pînă în veșnicie. Isus nu luase încă un copil pe genunchii Săi și să spună: „Împărăția cerurilor este a celor ca ei“ (Mat. 19,14). El nu invitase încă pe cei mici să vină la El și nu spusese încă ucenicilor Săi „lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți“. El nu scosese încă demonii din omul cel sălbatic și din femeia decăzută, și nici nu adusesese încă la viață o fetiță care murise. Matei nu știa aceste lucruri și cu toate acestea el a lăsat totul în urma sa și i-a urmat. Cu siguranță că noi care știm cu atît mai mult despre Isus decât Matei ar trebui să fim și mai repede gata să răspundem chemării „Urmează-Mi“.

Prin inspirația Cuvîntului, noi împărtășim din durerea momentului în care Isus, aflîndu-Se pe creasta muntelui Măslinilor, vedea cetatea Ierusalimului întinzîndu-se înaintea Sa și plîngea în anticiparea încăpătînării și distrugerii ei. Reținem patosul din vocea Sa în timp ce făcea cunoscut ucenicilor Săi faptul că El va fi vîndut de unul dintre prietenii Săi. Ne înfiorăm atunci cînd biciul cu nouă curele lovește spinarea Lui goală și coroana de spini este apăsată pe fruntea Sa, știind că El îndură toate acestea din iubire pentru noi, pentru tine și pentru mine. Vedem cum crucea cea grea și rudimentară este așezată pe umerii Săi și apoi cum El este fixat în cuie pe lemnul ei. Inimile noastre bat mai repede atunci cînd crucea este aruncată cu un zgomot surd în gaura ei. Auzim pe Fiul lui Dumnezeu rugîndu-Se: „Tată, iartă-i“. Pentru tine și pentru mine Se roagă El, ca și pentru cei din jurul crucii.

Pentru tine și pentru mine El acceptă povara cea copleșitoare a vinovăției lumii. Pentru bărbații și femeile de pretutindeni, și în mod deosebit pentru tine și pentru mine, El și-a plecat capul și a murit.

Isus spusese, „și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii“ (Ioan 12,32), și ne simțim atrași spre Persoana de pe cruce. Acea Persoană care este în același timp și patetică și triumfătoare, căci în trupul Său, atîrnînd între cer și pămînt, Isus a reunit pe cei înstrăinați, El a răscumpărat pe captivi, El a reabilitat pe cei răi, El a scris o nouă pagină în marea carte a iubirii lui Dumnezeu. Noi sîntem extaziați de atracția inerentă a Domnului Isus, de personalitatea Sa dinamică, de unicitatea naturii Sale.

Noi sîntem atrași spre El de singulara Sa viață lipsită de păcat și de universalitatea sacrificiului Său fără egal. Dar noi sîntem de asemenea atrași la Isus pentru ceea ce El reprezintă pentru noi ca indivizi, pentru ceea ce El a făcut și face acum și a făgăduit că va face. Primind pedeapsa pentru noi, El a cîștigat pentru noi dreptul la viață. El a primit, așa cum a fost, lovitură morții ce era adresată nouă și a lăsat ca ea să cadă asupra capului Său. Cumpărînd răscumpărarea noastră pe Golgota, Isus putea foarte bine să spună omenirii: „Am murit pentru păcatele voastre, și am demonstrat că puteți trăi fără să păcătuiți. Acum mergeți, și să nu mai îndrăzniți să păcătuiți din nou altfel nu va mai fi nici o speranță pentru voi“. Dar Domnul Isus n-a făcut acest lucru. El cunoaște limitările noastre. El cunoaște perversitatea naturii omenești, și El știe puterea lui Satana, adversarul nostru spiritual. Imediat după înălțarea Sa la cer, Isus a început lucrarea de mijlocire, pentru ca de jertfa Sa să beneficieze fiecare persoană. Mărturisindu-ne și pocăindu-ne, El pune în dreptul nostru meritele morții Sale ispășitoare.

Dar Isus nu Se oprește la iertarea noastră de păcatele trecute. Prin reprezentantul Său personal, Duhul Sfînt, El lucrează în noi ca să schimbe natura noastră și să reclădească caracterul nostru. El biruie păcatul. El nu Se ține departe de noi lăsîndu-ne să ne luptăm singuri. El merge alături de noi spre a ne încuraja și ca să ne arate calea. Matei n-a cunoscut toate lucrurile despre Isus atunci cînd el a abandonat registrele sale de la vamă și contul său la bancă pentru a deveni un ucenic, dar cu cît petrecea mai mult timp cu El, cu cît învăța mai mult și mai multe despre El, cu atît adora Matei mai mult pe Isus. El a primit pe Isus ca Mesia, și el a fost unul dintre cei care au fost întăriți prin binecuvîntare pentru slujba Evangheliei. Mai tîrziu el a scris o Evanghelie despre Isus Hristos.

Continuare în pag. 8

ISUS - EXEMPLUL UMILINȚEI

Fiii lui Dumnezeu, dați Domnului, dați Domnului slavă și cinste. Dați Domnului slava cuvenită Numelui Lui! Închinați-vă înaintea Lui..." Ps. 29, 1.2.

Săptămîna de rugăciune este un prilej deosebit pentru noi de a ne închina înaintea Domnului, de a-I aduce slavă și cinste, și de a-I mulțumi pentru bunătatea Lui față de noi, și pentru că ochiul Lui pururea veghetor a privit asupra noastră, clipă de clipă, în toate zilele anului acesta care se va încheia în curînd.

Dar mai presus de toate îi aducem închinare, slavă și cinste, mulțumiri din adîncul inimii noastre pentru darul Său nespus de mare în Isus Hristos care a venit la noi. „Și-a așezat sălașul în mijlocul taberii omenesti. Și-a întins cortul alături de cortul oamenilor, ca să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu viața și caracterul Său dumnezeiesc" (H.L.L./18).

Ioan, ucenicul iubit, ne prezintă acest adevăr minunat în primul capitol din Evanghelia sa: „Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl" (Ioan 1, 14).

Slava la care se referă Ioan este acea slavă prezentată de Domnul universului în cuvintele pe care le găsim în Exodul 34,6: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milosiv, încet la mînie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea pînă în mii de neamuri de oameni..."

Scumpul nostru Mîntuitor a venit printre noi, cum aminteam mai înainte, să ne familiarizeze cu viața și caracterul Său dumnezeiesc. Însă din slava aceasta minunată — caracterul Său — ce se manifestă în multiple feluri, care de care mai strălucitoare și mai mărețe, noi vom privi în cele ce urmează doar o singură rază, o singură trăsătură și anume umilința, care a strălucit în toată splendoarea ei în caracterul Fiului omului cînd se afla printre oameni pe acest pămînt.

De la nașterea Sa pe acest pămînt, și pînă la moartea Sa pe crucea de pe Golgota, Mîntuitorul nostru a străbătut cu multă răbdare și blîndețe lungă și greaua cale a umilinței.

Cuvîntul inspirației divine ne descrie atît de clar și luminos această trăsătură a caracterului Mîntuitorului nostru: „Domnul Isus veni pe lume cu multă umilință. El Se născu din neam de jos. Maiestatea divină, Regele mării, Maimarele tuturor oștilor îngerești, Se umili pe Sine ca să ia corp omenesc și alege o viață de sărăcie și umilință..."

Domnul Isus nu căuta admirația sau aplauzele oamenilor. El nu comanda armate. El nu guverna regate pămîntești. El nu căuta să cîș-

tighe favoarea bogaților sau a mai-marilor lumii. El nu pretindea un rang printre conducătorii națiunii. El rămase printre cei de jos. În felul acesta El făcu de nimic deosebirile pe care le fac oamenii între ei în viața socială. El nu voia să știe de aristocrație din naștere, de avere, de talent, de învățătură sau de rang...

Domnul Isus a căutat să corecteze punctul de vedere fals din care lumea judecă valoarea oamenilor... El ne arată calea urmată de El, zicîndu-ne: „Dacă vîoiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze" (D.V./137.138).

La nașterea Sa, Isus n-a fost așteptat, n-a fost primit și n-a fost onorat de ai Săi. În Betleem Iosif și Maria n-au găsit un loc de poposire. Cîtă durere sufletească simțim cînd citim cele relatate de evanghelistul Luca: „Și a născut pe Fiul ei cel întii născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat în iesle, pentrucă în casa de poposire nu era loc pentru ei".

„Admirăm sacrificiul Mîntuitorului, Care a dat tronul cerului pentru staul și vecinătatea îngerilor strălucitori pentru vitele din grajd. În fața Lui îngîmfarea și mulțumirea de sine din inima omului se simt aspru mustrate. Dar acesta n-a fost decît începutul milei Sale minunate" (H.L.L./35).

Născut într-un staul, culcat într-o iesle, născut într-o familie săracă, Și-a petrecut cea mai mare parte a vieții într-un sat de munte. Disprețuit de oameni, El a fost o pildă de urmat în copilărie, în tinerețe cît și la maturitate.

„Purtarea lui Isus în copilărie era foarte atrăgătoare, Mîinile Lui erau gata să dea ajutor și să servească pe oricine... Sufletul Lui era stăpînit de o răbdare pe care nimic nu o putea tulbura... Viața lui Isus a fost în deplină armonie cu Dumnezeu. Cît a fost copil a gîndit și a vorbit ca un copil, dar nici o umbră de păcat n-a mînjit chipul lui Dumnezeu din El. Cu toate acestea n-a fost lipsit de ispite... A fost supus la toate luptele pe care trebuie să le ducem noi, ca să ne fie o pildă în copilărie, în tinerețe și maturitate" (H.L.L./47.49).

„În tot timpul copilăriei Sale ca și în tinerețe Isus a muncit... Părinții lui Isus erau săraci și trebuiau să muncească în fiecare zi. El știa ce este sărăcia, răbdarea și sacrificiul.

Isus este modelul nostru, al tuturor. Mulți se ocupă cu un deosebit interes de lucrarea publică a Domnului, dar lasă neobservate învățăturile din primii Lui ani. Dar tocmai în viața de familie El este model pentru copiii și tineretul nostru. Mîntuitorul S-a coborît în sărăcie ca să ne arate că putem fi în legătură cu Dumnezeu chiar și atunci cînd avem de dus o viață umilă... Lucrarea Lui a început prin a consacra lucrarea umilă a muncitorului care lucrează pentru piinea de toate zilele. El a făcut lucra-

„ȘI
CUVÎNTUL
S-A
FĂCUT
TRUP
ȘI
A
LOCUIT
PRINTRE
NOI"

rea lui Dumnezeu și atunci când Se afla la tejeaua dulgerului ca și atunci când făcea minuni pentru mulțime“ (H.L.L./49.50).

În timpul tinereții Lui a avut mult de suferit din partea fraților Lui mai mari. Și dacă era întrebat adeseori: de ce Te lași să fii disprețuit chiar de frații Tăi? El răspundea: „Stă scris: 'Fiule, nu uita învățăturile mele... Să nu te părăsească bunătatea și credințioșia. Și astfel vei căpăta trecere și minte sănătoasă înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.'“

Ni se spune de asemenea că „Isus nu Se certa pentru drepturile Sale... El nu Se răzbuna când oamenii se purtau aspru cu El, ci plin de răbdare suferea insulta... El a curățit viața de îngîmfare și prin pilda Sa a învățat pe oameni că fiecare clipă aduce după sine urmări veșnice... Așa modest a lucrat pentru oameni din cea mai fragedă copilărie“ (H.L.L./63).

Cînd Ioan Botezătorul își îndeplinea misiunea lui, Isus vine din Nazaretul Galileii la Iordan și cere să fie botezat. După ce a fost botezat, ieșind din apă S-a plecat și a înălțat o rugăciune. Știa că de acum încolo va începe lupta și mai aprigă decît pînă aci. La această rugăciune Tatăl Însuși a voit să răspundă Fiului Său. „Direct dela tron au pornit razele slavei Tatălui. Cerurile s-au deschis și asupra frunții Mîntuitorului s-a coborît un chip de porumbel din cea mai curată lumină — simbol potrivit pentru El, Cel umil și blînd“ (H.L.L./78).

De acum a început să pășească singur pe cărarea vieții de slujire timp de trei ani și jumătate, neînțeleș de nimeni, nici chiar de ai Săi. Vrajmașul, Satana, se va folosi de oamenii aliați cu el, și va face viața Mîntuitorului cît mai grea, cu hotărîrea de a-L răpune, dar Isus va rămîne neabătut pe drumul pe care a pornit. Va fi urît, va fi batjocorit, va fi învinuit pe nedrept, va fi disprețuit, va fi urmărit pas cu pas de farisei, cărturari și saducheii, pînă în clipa cînd își va pleca capul și-și va da duhul.

În Mărturii, vol. 9, serva Domnului descrie ce a însemnat coborîrea Domnului Hristos printre noi, oamenii: „Hristos a pus deoparte haina Sa regală, coroana Sa împărătească și înalta Sa autoritate și a coborît aici jos, jos, jos, la cea mai desăvîrșită umilință. Purtînd natura omenească El a întîmpinat toate ispitele omeneirii și a învins pe vrăjmaș în toate privințele, în favoarea noastră“ (9 T/159).

Dar oare v-ați pus vreodată problema sau v-ați întrebat de ce Scriptura, Spiritul Profetic și Domnul Hristos cînd era printre oameni accentuează atît de mult nevoia ca în viața noastră să strălucească această virtute — umilința — care a strălucit și în viața Lui?

Să ne aducem aminte că în lumile create de iubitorul nostru Părinte, în întreg Universul Lui, domnea pace, armonie și fericire. Dar într-o zi în inima lui Lucifer, acel fiu al zorilor, păzitorul tronului lui Dumnezeu, s-a găsit mîn-

dria, îngîmfarea și înălțarea de sine. Isaia ne prezintă astfel acel moment: „Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu, voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vîrfurile norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt'. Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adîncimile mormîntului“ (Is. 14, 13—15).

În contrast uimitor cu îngîmfarea lui Lucifer, Scriptura — prin apostolul Pavel — ne prezintă gîndul lui Hristos: „Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos: El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume“ (Fil. 2,5—9).

Și de cînd omul s-a aliat cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al său, aceste trăsături negative și distrugătoare de suflet s-au înrădăcinat tot mai adînc în firea omenească. De aceea a trebuit să coboare din înălțimi unicul Fiu al lui Dumnezeu și să arate oamenilor calea pe care se poate ajunge înapoi la fericirea veșnică.

Continuare în pag. 18

PUTEREA DE ATRACȚIE A DOMNULUI HRISTOS

Urmare din pag. 6

DE CE ÎL IUBIM

Așa stau lucrurile și cu noi. Cu cît știm mai mult și mai multe despre Isus, cu atît Îl iubim mai mult. Mai întîi, Îl iubim pentru ceea ce El a făcut pentru noi: moartea Lui pe cruce în favoarea noastră și lucrarea Sa de mijlocire în prezența Tatălui. Apoi Îl iubim pentru ceea ce El a făgăduit că va face — să pregătească un cămin pentru noi în ceruri și pe nouăl pămînt unde putem să fim cu El pentru totdeauna.

La început s-ar părea că acest fel de iubire nu este prea departe de iubirea omenească cu care noi șntem așa de obișnuiți. Adesea noi iubim pe cineva pentru ceea ce a făcut pentru noi, dar trebuie să înțelegem că iubirea Domnului Isus este cu totul diferită. El ne-a iubit în timp ce noi eram încă păcătoși.

El ne-a iubit pentru noi înșine, fără vreo dorință de câștig pentru El. Acest fel de iubire divină, acea agape, o iubire ce are în centrul ei pe altcineva, găsește și dezvoltă un răspuns irezistibil în inimile noastre. El este blînd și smerit, El este generos și îndelung răbdător. El este totdeauna prezent și înțelegător. El este fratele nostru mai mare, tovarășul, însoțitorul nostru, confidentul nostru, prietenul nostru. Noi iubim pe Isus mai presus de faptul că El ne-a mîntuit și că ne-a pregătit un cămin veșnic. Noi Îl iubim pentru ceea ce este El.

Inspirația ne spune că îngerii ce adoră pe Dumnezeu și pe Domnul Hristos fac să răsună curțile cerului de laude și adorare a Treimii Divine. Și noi avem de asemenea privilegiul de a lăuda pe Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfînt aici pe pămînt și de asemenea mai tîrziu atunci cînd vom sta la marea de cristal înaintea tronului lui Dumnezeu. Apoi vom

lua în mîini harfele pe care Dumnezeu ni le va da și vom cînta imnul biruinței, cîntarea lui Moise și cîntarea Mielului: „Ei cîntau cîntarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cîntarea Mielului. Și ziceau: 'Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sînt căile Tale, Împărate al Neamurilor!'“ (Apoc. 15,3).

Te va surprinde dacă am să-ți spun că eu nu consider nici chiar acest cînt al biruinței ca fiind cel mai important fel de a aduce laudă și nici nu-l consider ca fiind ceea ce Domnul așteaptă de la noi astăzi? Ceea ce Isus Hristos dorește cel mai mult este lauda unei inimi ascultătoare și iubitoare, ca aceea a lui Matei. Isus dorește ca noi să fim dispuși să lăsăm totul, să ne sculăm și să-L urmăm. Cum vom putea, tu și eu, să rezistăm în sinceritate atracției irezistibile a Domnului Hristos?

N. Wilson

UN ACOPERĂMÎNT SIGUR

REFLEXII CU PRIVIRE LA SIGURANȚA NOASTRĂ ÎN HRISTOS

Îmi aduc aminte, de cînd eram copil, cum stăteam culcat în patul meu, chinîndu-mă să adorm, căci întunericul serii mă făcea să mă gîndesc la răufăcători, hoți, spărgători, etc. Atunci, ca un mijloc de apărare, îmi puneam plapuma sau pătura peste cap, ca și cînd acest lucru m-ar fi ocrotit de orice rău. Acolo, sub acest acoperămint, „auzeam“ încă zgomotul răufăcătorului care deschidea încet geamul de la camera mea și asta mă făcea să îngheț.

Abia mai respiram și aveam speranța că pătura ce mă acoperea făcea ca bătăile puternice ale inimii mele să nu fie auzite.

În cele din urmă aerul de sub pătură devenea din ce în ce mai încărcat și poziția nemișcată a trupului mă forța să ies de sub pătură și să-mi întind trupul. Aerul curat îmi dădea curaj să dau mai mult pătura sau plapuma la o parte și să-mi relaxez corpul. Nevăzînd nimic, bătăile inimii intrau în normal, mușchii și întreg trupul scăpat de sub presiunea imaginărilor pericol cunoșteau liniștea, relaxarea. În câteva minute adormeam.

NEVOIA DE SIGURANȚĂ

Lumea în care trăim este o lume care adesea stă sub imperiul temerii, nu numai pentru copii: teama de boli necruțătoare, teama de un război atomic nimicitor, etc. Fiecare ar dori să se știe la adăpost, imun, față de o boală teribilă cum ar fi cancerul sau SIDA. Nesiguranța fizică este destul de rea, dar incertitudinea spirituală este și mai rea. O viață fericită de creștin depinde de existența unui sentiment puternic de totală certitudine spirituală. În lumea asigurărilor se folosesc polițe pentru asigurarea generală a vieții, sau a unor compartimente ale vieții și activității noastre. La nivelul spiritual avem de asemenea nevoie de o astfel de asigurare, în sensul de a avea o deplină certitudine.

Sfînta Scriptură ne oferă acest lucru spunînd: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din Mîna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decît toți; și nimeni nu le poate smulge din mîna Tatălui Meu“ (Ioan 10,27—29).

Vi s-a întîmplat să urmați pe cineva pe un drum pe care nu-l cunoașteți, fie în mașină, fie pe jos? În această situație mergem aproape de cel ce cunoaște drumul. Dacă este noapte și sîntem cu mașina, atunci reținem ceea ce este deosebit, specific la luminile din spate ale mașinii pe care o urmăm, pentru a o deosebi de celelalte mașini. Dacă sîntem în oraș, avem grijă ca să stăm tot timpul în spatele său, ne oprim odată la semafor și pornim împreună

la lumina verde a acestuia. Secretul ajungerii la destinația dorită fără să pierzi drumul este abilitatea de a te ține aproape de mașina din față ta care cunoaște drumul.

În viața noastră spirituală, spre Împărăția lui Dumnezeu, urmăm noi tot atît de atent și cu grijă pe Domnul nostru Isus Hristos? Pășim noi în urma pașilor Lui?

Cînd Domnul Hristos a fost arestat și tîrît înaintea marelui preot, despre Petru ni se spune că „L-a urmat de departe“ (Mat. 26,58). Cîți dintre noi nu-L urmăm de la distanță, destul de aproape ca să-L putem vedea, dar destul de departe ca să nu riscăm nimic; destul de aproape ca să purtăm numele de creștin, dar destul de departe ca să putem să menținem și să practicăm propriul nostru stil de viață!

A urma pe Hristos se aseamănă foarte mult cu a merge după o mașină pe un drum pe care nu-l cunoști. Siguranța rămîinerii pe drumul cel bun constă în a urmări îndeaproape mașina dinainte după care ne luăm. Tot la fel, siguranța mîntuirii noastre stă în a merge strîns alături de Domnul Hristos. Să rămînem strîns lîngă El acceptînd darul vieții Sale. Isus a spus: „Eu le dau viața vecinică, în veac nu vor pieri“ (Ioan 10,28).

Noi am fost și sîntem foarte atenți și cu grijă ca în doctrina noastră să nu lăsăm să se creadă că Biblia învață nemurirea de la natură. Dar am neglijat să subliniem faptul că atunci cînd primim pe Isus Hristos ca Mîntuitor personal, El ne dă atunci și acolo viața veșnică. Această calitate a vieții începe astăzi pentru aceia care urmează pe Hristos. În acest dar există o certitudine nezdruincată. Serva Domnului exprimă astfel acest adevăr: „O viață trăită în Hristos este o viață de pace lăuntrică. Nu va fi extaz sentimental, ci o încredere statornică, plină de pace. Speranța noastră nu se află în noi înșine; ea este în Hristos. Slăbiciunea noastră se unește cu puterea Lui, neștiința noastră cu înțelepciunea Lui, nesiguranța noastră cu puterea Lui dăinuitoare“ (C.C.H. 70).

MAREA CERTITUDINE

Iată și partea cea mai plină de siguranță, de mîngîiere, a textului nostru: „Și nimeni nu le poate smulge din mîna Tatălui Meu“ (vers. 29). Aceasta înseamnă siguranță, certitudine absolută.

Ne-am ferit sau ne-am speriat de acest text din cauza celor ce-l interpretează ca însemnînd că „odată mîntuiți, noi sîntem pentru totdeauna mîntuiți“. Este clar că o asemenea poziție este o greșeală, căci Dumnezeu care a murit și pentru a ni se păstra libertatea de a alege nu ne va nega acest drept, această libertate chiar și după ce L-am primit că

Mintuitor și Domn. Dar pe măsură ce continuăm să ne identificăm cu El, să ne dăruim Lui, în aceeași măsură avem tot mai puternică certitudinea că nimeni nu ne va putea smulge din această încredințare, această certitudine, această siguranță pe care o găsim în Hristos. Numai noi înșine putem să părăsim, să ieșim de sub această certitudine. Atâta vreme însă cât rămânem în mîna lui Dumnezeu, noi sîntem în siguranță, avem această „poliță de asigurare“, acest acoperămint sigur. Nu este voia lui Dumnezeu ca să mergem spre ceruri pe o frînghie sau pe sîrmă, în nesiguranță, avînd totdeauna semne de întrebare dacă în final vom reuși sau nu să ajungem la capăt. Dumnezeu nu ne invită să venim, să venim cu încredere înaintea tronului de har (Evr. 4,16) și apoi să ne lase să ne îngrijorăm, să ne întrebăm mereu dacă El ne primește sau nu. Isus nu spune: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară“ (Ioan 6,37) ca apoi să lase pe cel ce vine într-o situație de nesiguranță. Ioan spune: „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața vecinică“ (1 Ioan 5,13).

Primul motiv al lipsei noastre de siguranță în Hristos stă în înțelegerea cu privire la întîmplările sau existența păcatului în viața creștinului. Trebuie oare să pierdem certitudinea mîntuirii noastre ori de cîte ori păcătuim?

Cum se poartă o persoană atunci cînd are pojar? Dacă preocuparea în fața bolii este numai pentru erupția de pe fața bolnavului, atunci el se va îngriji să găsească ceva care să-i acopere fața, ca erupția bolii să nu se mai vadă. Dar dacă el ține să se ocupe de infecția produsă de această boală, atunci el umblă după medicamente care să oprească cursul bolii.

Dacă vedem păcatul în mod simplu, numai în termenii unei comportări exterioare, atunci tendința este aceea de a acoperi, sau de a nu lăsa să se vadă în exterior ceea ce este în lăuntrul nostru. Dar dacă îl considerăm ca o boală, atunci trebuie să atacăm infecția, ceea ce a declanșat suferința. Mîntuirea este relația, legătura ce este menținută în mod continuu, și nicidecum o legătură ce este mereu scurtcircuitată, ori de cîte ori un gînd rău trece prin mintea mea sau ori de cîte ori săvîrșesc un lucru rău. „Caracterul este înfățișat nu prin fapte bune sau rele săvîrșite în anumite ocazii, ci prin tendința continuă manifestată în cuvintele și faptele noastre zilnice“ (C.C.H.58).

Cînd „cortina“ noastră va cădea, fie datorită unui accident, fie unei boli, destinul nostru final va fi hotărît nu de o greșeală sau cădere de moment, ci mai degrabă de direcția permanentă, obișnuită a vieții noastre. Siguranța, certitudinea noastră, izvorăște din legătura credinței noastre cu Hristos.

Lăsăm cumva impresia sau sentimentul că comportarea noastră nu are nici o legătură cu mîntuirea? Nu! Nicidecum. Comportarea este foarte grăitoare, căci comportarea păcătoasă dă pe față o pierdere a credinței vitale, iar o astfel de credință este necesară pentru mîntuire. După cum spune și Pavel: „Tot ce nu vine din încredințare, este păcat“ (Rom. 14,23).

Un comportament rău este un simptom al bolii păcatului, și această boală trebuie să fie vindecată de Isus prin ascultare de vocea Sa, urmîndu-L și primind viața veșnică din mîna Sa.

Cînd eram copil, în general aveam o bună comportare. Comportarea mea bună era motivată de relațiile mele cu părinții mei: nu doream să-i dezamăgesc. În ele însele, rînduielele m-ar fi stimulat la păcat, datorită naturii mele păcătoase (Rom. 7,8), dar legătura mea cu părinții mei a determinat o purtare bună din partea mea.

Gîndul este repetat pentru a fi pus în evidență: „Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decît toți; și nimeni nu le poate smulge din mîna Tatălui Meu“ (Ioan 10,29). Nimeni nu poate smulge pe cei mîntuiți din mîna Domnului Hristos.

Ai ținut cîndva o bomboană sau un bănuț în mîna, și un copilăș încerca să-ți deschidă pumnul ca să le ia? Copilul apucă cîte un deget și încearcă să-l forțeze pentru a-ți deschide mîna. Dar dacă nu cedezi ci ții pumnul strîns, bomboana sau bănuțul este în siguranță. În același fel, noi sîntem siguri în mîna Domnului Hristos și a lui Dumnezeu. Aceasta nu depinde de realizările noastre desăvîrșite, ci de a păstra atenția noastră asupra Aceluia în mîna căruia noi stăm.

Aceasta este asemenea unei căsătorii: nu toate lucrurile sînt totdeauna desăvîrșite într-o căsătorie. Dar dacă te întrebă cineva: „Ești căsătorit?“ nu vei răspunde niciodată: „Mda, cam așa“, sau „sper că da“, sau „mă străduiesc să fiu“. Noi sîntem căsătoriți pînă cînd alegem să divorțăm.

Noi sîntem adoptați ca fii în familia lui Dumnezeu (Gal. 4). Va spune oare un părinte fiului său de 4 ani care de-abia deschide ochii în lume: „Îmi pare rău, dar nu mai ești membru al acestei familii; ești alungat din cauza gre-

șelii pe care ai făcut-o“? De necrezut, inimaginabil. Numai păcatul cultivat va fi acela care, în final, ne va separa de familie și care ne va îndepărta din mîna Tatălui nostru ceresc. Vom putea trăi avînd un acoperămint, o poliță sigură de asigurare, atîta vreme cît ne place, cît rămînem și cultivăm comuniunea noastră cu Hristos.

Cîndva a fost un tată care avea doi gemeni. În grija sa pentru ei, tatăl a stabilit printr-o prevedere testamentară că ambii săi fii vor avea la dispoziția lor o sumă de bani de care să dispună atunci cînd se vor căsători. Prevederea testamentară mai prevedea de asemenea ca la vîrsta de 21 de ani, fiecare să primească banii necesari cu care să-și cumpere o mașină, după plac. Tatăl a murit mai înainte ca fiii să ajungă la vîrsta de 21 de ani.

În ziua cînd a împlinit vîrsta de 21 de ani, unul dintre gemeni s-a dus la avocatul care era legatul testamentar și a verificat dacă sînt adevărate sau nu cele spuse cîndva de tatăl său în legătură cu prevederea testamentară.

Nefiind satisfăcut cu cele spuse de omul legii, a mers la o bibliotecă de specialitate și s-a documentat în legătură cu problemele testamentare. El a găsit multe situații în care aceste prevederi testamentare, contestate fiind, au fost anulate. Acest lucru l-a îngrozit. El a studiat această problemă mai profund și în curînd a ajuns o autoritate în probleme testamentare. El a descoperit multe căi de a evita aplicarea prevederilor testamentare, și astfel el a devenit din ce în ce mai nesigur în legătură cu posibilitatea de a beneficia de ceva din averea tatălui său.

El a sunat din nou la telefon pe avocatul tatălui său. „A fost testamentul dat în fața notarului și făcut legal?“ „A semnat tatăl meu fiecare pagină a testamentului?“ „Lipsește cumva vreo pagină?“ „Cine sînt moștenitorii?“

După ce a primit răspunsuri satisfăcătoare la toate aceste întrebări tehnice, el a mai pus o altă serie de întrebări: „Cumva vreo rudă a contestat sau a cerut amînarea aplicării testamentului?“ Răspunsul a fost negativ. „Suma de bani lăsată prin testament este îndestulătoare, pentru a cumpăra o mașină nouă?“ „Suficientă“, a răspuns avocatul.

Cu toate acestea tînărul ezita. Să riște el oare?

În seara aceea a plecat de acasă agitat. Trecuse un an de cînd împlinise vîrsta de 21 de ani, și lucrurile nu mergeau bine cu el. El

Continuare în pag. 14

„HRISTOS, LUMINA LUMII”

PENTRU
A
LUMINA
ȘI
TRANS-
FORMA

EU SÎNT LUMINA LUMII” (Ioan 8,12). Cu această prezentare Domnul Hristos a rostit cel de-al doilea mare „EU SÎNT” al Său. În această importantă precizare El a făcut o profundă și insondabilă declarație. Pentru cei care îl ascultau, cuvintele Domnului Hristos erau pline de semnificații. Ele le aduceau aminte de trecut, îi făceau conștienți de prezent și le îndreptau atenția spre viitor.

Ocazia era aceea a Sărbătorii corturilor, o aducere aminte a celor 40 de ani de pribegie prin pustiu. În afară de jertfele speciale ce se aduceau cu această ocazie, mai erau două ceremonii care marceau această sărbătoare.

Prima era un ritual al apei, ocazie cu care preoții aduceau apă din izvorul Siloamului și o vărsau peste jertfă. Aceasta însemna abundența de apă pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său în pustie. Apoi mai era un ritual al luminii, care cuprindea două sau patru focuri uriașe, având patru coloane de foc de aproximativ 20 m înălțime fiecare. În fiecare noapte lumina din aceste uriașe coloane de foc lumina Ierusalimul și în jurul lor era muzică și bucurie. Ele reprezentau lumina care a condus pe Israel în toate peregrinările lui prin pustie. Sărbătoarea ținea opt zile și era una din cele trei mari sărbători ale poporului iudeu în care ei veneau de pretutindeni la Ierusalim.

Isus a făcut această declarație — ca fiind Lumina lumii — în incinta Templului, unde era foarte ușor pentru cei ce-L ascultau să asocieze cuvintele Sale cu scenele deosebit de impresionante din jurul lor. După cum lumina din coloanele uriașe de foc inunda Ierusalimul, tot astfel Isus este lumina ce luminează lumea întreagă.

O putere activă. „Eu sînt Lumina lumii”. Cuvîntul „lumină” cuprinde în sine conceptul unei puteri active care cucerește și face să dispară puterea opusă numită „întuneric”. Fiecare putere este opusă celeilalte. În conflictul ce este inevitabil între aceste două puteri, lumina triumfă asupra întunericului.

Multe asocieri pline de însemnătate ne sînt aduse în minte de această referire a Domnului Hristos la „lumină”.

În prima zi a creației, Dumnezeu a zis, „Să fie lumină” (Gen. 1,3). Astfel, primul act al creației în timpul acestei săptămîni a fost aducerea la existență a luminii care să risipească întunericul. Astfel Dumnezeu a adus ordine și scop vieții, într-o lume iluminată de către lumina cerească.

Apostolul Pavel asociază această lumină cu activitatea regenerativă a lui Dumnezeu în lăuntrul nostru. „Căci Dumnezeu, care a zis: 'Să lumineze lumina din întuneric', ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus

Hristos” (2 Cor. 4,6). Astfel Cuvîntul creator al lui Dumnezeu, care a poruncit luminii să strălucească la începutul zidirii, este aceeași putere creatoare care a risipit întunericul păcatului din inimile noastre.

Lumea căzută în păcat a fost plină de teamă față de Dumnezeu. Satana a înfățișat pe Dumnezeu ca o ființă tirană și asupritoare. Modul de a conduce al lui Dumnezeu a fost prezentat ca restrîngînd libertatea și fericirea omului. În acest fel, omul are impresia că bucuria poate fi găsită și gustată numai departe de prezența lui Dumnezeu. A sluji lui Dumnezeu a fost privit ca o povară. Într-o astfel de lume lumina lui Dumnezeu a ajuns la noi prin Isus Hristos. Isus este lumina care ne descoperă adevărul despre Dumnezeu. Viața și lucrarea Sa stau ca niște raze strălucitoare de lumină care îndepărtează întunericul greșitei înțelegeri. Isus este Lumina lumii. Întunericul ignoranței și al greșitei informații trebuie să fie îndepărtat, risipit de lumina spirituală și strălucirea pe care prezența Sa o transmite. Domnul Isus deschide ochii noștri spre a vedea și înțelege adevărul despre Dumnezeu.

O LUMINĂ UNICĂ

În marea Sa declarație „Eu sînt”, Domnul Hristos prezintă o cerință plină de autoritate. Ea poate fi parafrazată astfel: „Eu însumi, și nimeni altul, sînt în mod categoric și expres Lumina lumii”. El stă ca o lumină sigură prin care orice altceva este măsurat și examinat. Toate filosofiile și toate ideile trebuie să fie evaluate în lumina lui Isus Hristos și a Cuvîntului Său. În persoana Domnului Hristos razele strălucitoare ale adevărului, sfințeniei, neprihănirii și păcii divine au venit în lumea noastră. Domnul Isus Hristos nu este obiectul opțiunii sau alegerii noastre dintre multe altele. El și numai El singur este lumina care trebuie să ne arate calea. Și unica noastră siguranță constă în a umbla și a rămîne în lumina Lui.

În timp ce lumina ceremonială era staționară, Isus Hristos este o lumină activă, o lumină ce este în mișcare. „Isus le-a vorbit din nou, și a zis: Eu sînt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12). Tabloul unei lumini ce este în mișcare și care trebuie să fie urmată ne reamintește în mod viu, plastic, experiența exodului poporului Israel. În toate peregrinările lor, ei au fost conduși de stîlpul de lumină care lumina totul în jurul lor și le arăta calea. Această lumină a apărut în noaptea eliberării lor. Fiecare zi a călătoriilor lui Israel a fost un răspuns față de lumina ce-i călăuzea.

Și noi eram în robia păcatului. Dar... a apărut lumina mântuirii prin Isus Hristos. El trebuie să fie călăuză care să lumineze viața și calea noastră. Asemenea stîlpului de foc din pustie, Domnul Hristos este lumina ce trebuie să fie urmată. Fiecare persoană ce vine în legătură cu El trebuie să ia o hotărîre. Ea trebuie să se pronunțe pentru sau împotriva Lui. În legătura noastră cu El noi nu putem fi neutri. A întîlni pe Isus în calea vieții tale înseamnă a ajunge la o răscruce de drumuri. Din acel moment, noi trebuie să alegem să umblăm fie în lumină, fie în întuneric. A cunoaște pe Isus înseamnă să pornești într-o călătorie a cărei destinație este Canaanul ceresc. A cunoaște/pe Isus, aceasta implică o creștere și o mai deplină consacrare, atașament față de viața și misiunea Sa. Lumina ce strălucește pe fața lui Isus ne atrage totdeauna în sus pînă cînd vom ajunge în lumina desăvîrșită a prezenței Sale.

Ca și în experiența poporului Israel, singura cale sigură de a ajunge în Țara făgăduinței este aceea de a urma această lumină. Faptul că Domnul Hristos declară că este lumina ce trebuie să fie urmată sugerează ideea că este o mișcare și un progres, o mișcare ce înaintează, merge tot înainte. Dumnezeu descoperă continuu adevărul Său mai pe deplin, și noi trebuie să răspundem printr-o continuă însușire a adevărului Său. Poporul lui Dumnezeu este un popor de peregrini. Noi ne mișcăm cu această Lumină, dintr-un bine definit punct de pornire, Egiptul păcatului, către destinul stabilit de Dumnezeu, Canaanul neprihănirii cerești.

Exodul Israelului din vechime a fost o mișcare colectivă. Ei s-au mișcat laolaltă într-o unitate fizică colectivă. Ca biserică, noi trebuie să ne ferim de individualism — filosofia sau concepția că viața mea spirituală și felul în care o trăiesc eu mă privește numai pe mine, este problema mea personală, particulară și nu interesează pe nimeni. Noi trebuie să ne mișcăm ca un corp, corpul lui Hristos, ca un colectiv. Pavel ne somează să fim gata să „păstrăm unirea Duhului prin legătura păcii“ (Ef. 4,3). Iar Mîntuitorul a subliniat acest lucru spunînd că „prin aceasta vor cunoaște oamenii că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții“ (Ioan 13,35).

ALTARUL FAMILIAL

După cum tabăra poporului Israel era luminată, în timpul exodului, de stîlpul de foc, și după cum Ierusalimul era luminat de lumina focurilor ce se aprindeau în timpul Sărbătorii corturilor, tot astfel căminele creștinilor adventiști trebuie să fie luminate de către prezența ilu-

minatoare a Domnului Hristos. În cadrul programului nostru uneori atît de încărcat, trebuie să găsim timp pentru a citi Cuvîntul lui Dumnezeu și pentru a avea altarul familial, momente de rugăciune și meditație cu cei ai familiei. În cadrul acestei experiențe zilnice de închinare, Domnul Hristos devine lumina noastră, sensibilizînd conștiința noastră și luminînd zilnic calea minții și vieții noastre.

Închinarea în cadrul familiei trebuie să fie stabilită în mod regulat la un anumit timp, astfel încît ea să devină o parte a unui mod de viață spirituală, nu o rutină, ci o componentă a legăturii noastre spirituale cu cerul. Ocaziile acestea regulate și pline de însemnătate ale clipelor de rugăciune leagă pe membrii familiei cu legături de credincioșie ce nu pot fi ușor rupte. Ele întăresc simțămîntul apartenenței și au ca rezultat un sănătos simțămînt de identitate. Partenerii pot să comunice valorile lor advenite cu copiii lor în cadrul acestor momente de rugăciune. Familia care stă cu regularitate în lumina lui Isus nu va fi cu ușurință dezbinată. Numai dacă membrii în mod individual și familiile ca unități umblă în mod activ în lumină, numai astfel biserica, ca un colectiv, va avea un înalt standard de sfințenie practică.

Nu mult după ce Israel a părăsit Egiptul lumina călăuzitoare a lui Dumnezeu a început să ia o direcție neobișnuită, îndreptîndu-se spre sud-est. Unii istorici consideră că exact în acel moment unul din fiii lui Faraon se întorcea dintr-o campanie militară din Palestina și de aceea Israel a folosit acel neobișnuit drum spre Canaan, căci dacă ar fi folosit drumul obișnuit s-ar fi întîlnit cu armata egipteană ce se întorcea. Trebuie oare să înțelegem totdeauna de ce lumina lui Dumnezeu ne conduce pe unele căi? Trebuie oare să știm de ce lumina Spiritului Profetic interzice anumite acțiuni sau căi? „Eu sînt Lumina lumii, cine Mă urmează nu va umbla în întuneric“.

PREȚUL UCENICIEI

A urma pe Isus, Lumina lumii, este o acțiune ce cere mult. Așa cum spunea Învățătorul divin: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze“ (Mat. 6,24). Lumina în pustie conducea uneori pe Israel în direcții ce erau contrare preferințelor lui Israel. În mod frecvent lumina călăuzitoare evita drumurile ce tăiau în scurt calea ce trebuia urmată și care conveneau poporului, conducîndu-i în schimb pe o cale mai lungă și mai grea. Dumnezeu nădăjduia că poporul Israel va învăța că drumul, calea Sa, adeseori cu multe meandre, este mai

bună și mai binecuvîntată decît „scurtăturile“ calculate de om. Noi trebuie să urmăm, să ne mișcăm, după lumina primită.

Urmînd pe Hristos va însemna adesea să ne îndepărtăm de căile ușoare și care ne plac, să nu mergem pe acele căi ce au devenit acceptabile pentru lume. Drumul astfel luminat nu va fi totdeauna ușor și nici plăcut, dar totdeauna este cel mai bun.

DEZVOLTÎND FRUMUSEȚE ȘI SIMETRIE

Lumina Domnului Hristos transmite frumusețe caracterului nostru. „După cum florile se întorc spre soare, pentru ca razele lui strălucitoare să poată ajuta la perfecțiunea frumuseții și simetriei lor, tot astfel trebuie să ne întoarcem noi spre Soarele neprihănirii, pentru ca lumina cerului să lumineze asupra noastră, așa încît caracterele noastre să se poată dezvolta spre a ajunge asemenea lui Hristos“ (S.C. 68).

Florile nu-și dezvoltă frumusețea coloritului lor printr-o activitate proprie. Ele nu fac decît să se întoarcă spre soare, și minunea se înfăptuiește.

Dorești să ai frumusețe și simetrie în caracterul tău? Tinjești după o vibrație a sufletului pe care n-ai cunoscut-o pînă acum? Tinjești după o credință plină de calm, nezdruncinată? Ia-ți timp și privește la Isus. Apostolul Pavel spune: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului; și sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului“ (2 Cor. 3,18). Dacă ne ațintim privirea, mintea, sufletul nostru la Isus, El va transforma viața noastră.

Etica — deosebirea dintre ceea ce este drept din punct de vedere moral și ceea ce este rău din punct de vedere moral în comportamentul omului — a devenit o sursă de preocupări majore în societatea noastră modernă. Cu scandalurile morale — uneori chiar în lumea religioasă — ne îndreptăm către o criză a încrederii.

Unde se află biserica?

Poate lumea, pot oamenii, vecinii, colegii, propria noastră familie să se încreadă în noi? Lumina din domeniul fizic ne ajută să distingem diferitele obiecte și să facem deosebire între ele. Hristos este Lumina lumii, și comportamentul creștin trebuie evaluat și modificat prin lumina ce pornește de la Isus.

Avem nevoie să stăm în lumina lui Isus, astfel încît noi să putem discerne în mod clar între ceea ce este drept și ceea ce este nedrept. Viața noastră trebuie să fie trăită în lumina prezenței Sale.

HRISTOS ȘI VOINȚA MEA

Una dintre cele mai mari primejdii ce amenință astăzi creștinismul — în mod deosebit în Apus — este ceea ce putem numi „mitul existenței umane fără necazuri și probleme“.

Omul modern cere prea mult de la viață. Așteptăm să frăim o viață lungă și sănătoasă. Insistăm să avem o viață prosperă, să avem de toate, belșug, și ca standardul vieții să crească mereu. Când acest lucru nu se petrece așa cum am voi noi, atunci considerăm aceasta ca o nedreptate socială. Ne simțim frustrați, jefuiți de ceea ce este de drept al nostru. Considerăm, de asemenea, că societatea trebuie să ia măsurile necesare pentru ca viața noastră să nu fie tulburată și pe cât este posibil să fie scutită de dureri.

Problema însă este aceea că oamenii cer și așteaptă acest lucru nu numai de la societate, ci de asemenea și de la Dumnezeu, iar uneori chiar de la biserică. Astfel ei sînt profund dezamăgiți atunci cînd, după modul gîndirii lor, Dumnezeu nu i-a ocrotit de nereușitele vieții, fapt considerat de aceștia a fi o nedreptate. Prima funcție sau datorie a lui Dumnezeu în viața lor este aceea de a-i ocroti de durere și suferință. Astfel, de îndată ce evenimentele din viață vin în conflict cu propria lor idee despre Dumnezeu, ei alunecă în cea mai „logică“ concluzie — că nu există Dumnezeu.

Aceia care citesc cu atenție mesajul Noului Testament vor descoperi că această concepție cu privire la Dumnezeu vine în conflict cu învățătura Domnului Hristos. În Matei 16,24 citim: „Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: 'Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze'“.

Domnul Isus spune că dacă dorim să devenim poporul ce Dumnezeu dorește ca noi să fim, atunci aceasta înseamnă că trebuie să umblăm pe aceeași cale pe care a umblat și Isus, și aceasta nu este o cale fără durere și necazuri. Comentînd acest text serva Domnului spunea: „Aceia care sînt mîntuiți trebuie să meargă pe aceeași cale pe care a mers și Domnul Hristos“ (MS 105, 1901). Iar acest „drum“ este foarte adesea drumul frămîntărilor și al chinurilor.

A fi un urmaș al lui Isus din Nazaret, aceasta înseamnă un proces de formare a caracterului. Este un proces de creștere spirituală. Și o astfel de creștere nu poate avea loc fără să producă neplăceri. Aceasta înseamnă să călătorești de-a lungul unui drum plin de dureri de inimă și descurajări. Domnul Hristos ne-a făgăduit că El va merge cu noi pe acest drum și că El va fi alături de noi atunci cînd necazul și durerea se vor abate asupra vieții noastre.

Un renumit psiholog a spus cîndva că două treimi din pacienții care caută sprijinul unui psiholog, în sala de așteptare a medicului, nu au nevoie de un psiholog, ci ei trebuie tratați de către slujitori ai religiei. Problema lor este aceea că ei nu au nici un scop în viață. Ei nu știu pe

care drum să apuce de aceea ei nu iau seama la semnele pe care le întîlnesc pe drumul vieții lor. Atît de mult li s-a stricat gîndirea în așteptarea unei existențe umane lipsită de necazuri și durere încît au pierdut drumul vieții lor. Ei nu și-au dat seama că durerea și necazul pot fi semne ale școlii vieții care îi pot ajuta în creșterea lor spirituală. În loc de a merge la Dumnezeu pe genunchii lor pentru a întreba cum să interpreteze cel mai bine aceste semne (în termenii întăririi creșterii lor spirituale), ei aleargă la cel mai apropiat psihiatru pentru a le alina durerea.

Durerea psihologică și chiar suferința reală pot sluji ca o avertizare venită din profunzimea sufletului și care ne spune că este ceva în ne-regulă, ceva rău cu atitudinea noastră față de viață sau în relațiile noastre cu aproapele nostru. Domnul Hristos ne face clar acest lucru în Cuvîntul Său, spunînd că dacă ne luăm crucea și-L urmăm atunci concepția noastră despre viață va fi complet diferită. În cuvintele servei Domnului este redat astfel acest gînd: „Aceia care iau crucea vor găsi că, făcînd acest lucru, crucea îi va înălța, dîndu-le putere și curaj“ (R.H./13 iulie 1905).

SOLUȚIA

În prezența Domnului Isus lucrurile par să ia o nouă dimensiune. Adesea situațiile se schimbă ajungînd să fie în opoziție cu ceea ce se aștepta. Ucenicii Domnului au găsit acest lucru ca fiind cu totul de neînțeles: să-ți păstrezi viața... pierzînd-o, și s-o pierzi pentru a o putea păstra; ce straniu, cît de illogic pentru mintea omenească!

A urma pe Isus înseamnă să te predai atît de cu totul Lui, încît să nu mai poți trăi fără El. Uneori mori înlăuntrul tău, și o persoană nouă diferită, se naște. Pavel descrie această experiență ca fiind crucificarea vechiului eu împreună cu El. A urma pe Isus, a călători cu El pe același drum pe care El a mers, acest fapt este descris în Biblie ca fiind „CALEA“. Serva Domnului prezintă astfel acest gînd: „Crucea te ridică din adîncurile pămîntului și te aduce într-o plăcută comuniune cu Dumnezeu“ (MS 85, 1901).

Omul poate alege însă să meargă într-o direcție opusă. El poate urma drumul zădărniceii. Dar făcînd astfel, el nu se va dezvolta, nu va ajunge persoana ce Dumnezeu dorește ca să fie, și în cele din urmă el va pierde ținta.

Cuvîntul care este destul de folosit în Vechiul Testament pentru a descrie păcatul este cuvîntul ebraic „chatah“. Acesta înseamnă în contextul nostru „a nu atinge ținta“, „a ajunge la o destinație greșită“. Poate că acest drum pare să

„INVĂȚAȚI
DE
LA
MINE“

fie mai puțin periculos și mai puțin pretentios. Aceasta pentru că nu ni se cere să purtăm crucea pe acest drum deosebit.

Cînd cineva hotărăște să nu-și ia crucea ca să urmeze pe Hristos el nu se va dezvolta în persoana care s-ar fi dezvoltat dacă ar fi călătorit alături pe drum cu Domnul Său. Aceasta nu este o consecință a soartei sau a unei coincidențe oarbe, ci rezultatul unei alegeri deliberate. Ea are de-a face cu voința unei persoane, dispoziția sau indispoziția de a călători și a lua asupra-și crucea Sa. Dacă am hotărît să urmăm acel drum și să ne luăm crucea, atunci aceasta înseamnă începutul unui proces lung de a învăța, un proces ce ține toată viața.

În Matei 11,28-30 Domnul Hristos ne cheamă să mergem împreună cu El pe drum și El ne spune clar ce anume înseamnă acest lucru: „Învățați de la Mine“. Iar în cuvîntarea Sa de rămas-bun adresată ucenicilor Săi și pe care o găsim în Ioan 15,19—27, El vorbește despre două diferite căi pe care fiecare dintre noi putem apuca: calea Sa, sau calea lumii păcatului.

Calea Domnului Hristos își găsește elaborarea în poruncile Tatălui: „Tot ce am învățat (am primit) de la Tatăl Meu, v-am făcut cunoscut“. Niciodată Domnul Hristos n-a fost mai explicit. O persoană care nu dorește să meargă pe drum cu El nu aparține Lui. Ea se află pe un drum greșit, un drum larg. Un astfel de drum duce la o destinație greșită. Duce la moarte, la pierdere veșnică. Cînd, pe de altă parte, cineva alege calea îngustă, calea durerii și a suferinței, acela este adevăratul urmaș al Domnului Hristos.

Este în adevăr împotriva tendinței noastre naturale a alege un drum mai greu. În firea lucrurilor preferăm calea care este liberă de încercări și necazuri. Astfel natura aceasta, acest „eu vechi“ sau „omul cel vechi“ cum îl numește Pavel, trebuie să fie schimbat. „Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul faceți să moară faptele trupului, veți trăi“ (Rom. 8,13).

Pavel era foarte mult preocupat de acest subiect. În epistolele sale misionare el face clar deosebirea dintre omul cel vechi și omul cel nou. Și acesta este în mod categoric contrastul dintre cele două căi descrise de către serva Domnului. Pavel descrie călătoria pe calea cea largă fără de Hristos, cum și inevitabilul ei sfîrșit, ca mergînd după firea cea păcătoasă. În contrast, Domnul Hristos ne conduce pe calea

cea îngustă, calea ce este „după Duhul“ și care duce la viață. În Gal. 5,24,25 el spune: „Cei ce sînt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pămîntească împreună cu patimile și poftetele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul“. El vorbește aici despre două căi diferite. Ele sînt două forme opuse de conștiință.

Calea pe care Domnul Hristos alege să călătorească cu omul este calea Duhului. Romani 8,5,6 prezintă acest lucru în mod clar: „În adevăr, ceice trăiesc după îndemnul firei pămîntești, umblă după lucrurile firei pămîntești; pe cînd cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului“.

Aceasta este descrierea celor două căi pe care omul poate să le aleagă: calea îngustă, care duce la viață veșnică, și calea largă, care duce la moarte. Domnul Hristos descrie foarte clar acest lucru în Matei 7,13. Și Dumnezeu este Acela care este binevoitor și în stare să ne conducă pe calea spirituală cea îngustă, dacă și noi sîntem dispuși să ne supunem Lui. David menționează acest lucru în Ps. 32,8: „Eu — zice Domnul — te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta“.

PRIMIND ÎNDRUMĂRI

Dacă dorim să mergem pe această cale, atunci cum putem să primim sfaturi și îndrumări? Aceasta se realizează prin rugăciune. Iar rugăciunea este o comunicare în două sensuri. Ea nu înseamnă numai vorbire, ci mai presus de toate ea este ascultare. Aceasta înseamnă o reală întîlnire cu El care ne-a descoperit imaginea, chipul lui Dumnezeu. A asculta pe Dumnezeu, aceasta înseamnă în primul rînd să cauți să cunoști și să ascuți vocea Sa în studiul Cuvîntului Său. Aici ni se descoperă „calea“ Sa. Dar este mai mult decît atît. Trebuie să fie o comunicare în ambele direcții cu Domnul Hristos în timp ce El ne însoțește de-a lungul drumului ce duce spre viața veșnică.

Astăzi trăim în una dintre cele mai dificile perioade ale istoriei omenirii. Trăim în timpul judecării de cercetare, al judecării pre-advante din ceruri. Domnul Hristos își încheie lucrarea Sa în favoarea familiei omenești și pune atingerea Sa finală asupra Planului de Mîntuire. Timpul pe care-l trăim cere din partea noastră o pocăință vie, o supunere și consacrare zilnică Domnului Hristos.

„Noi trăim acum în ziua cea mare a ispășirii. În serviciul simbolic,

atunci cînd marele preot făcea ispășire pentru Israel, tuturor li se cerea să-și întristeze sufletele prin pocăință de păcat și prin umilire înaintea lui Dumnezeu, ca să nu fie nimiciți din poporul lui Dumnezeu. În același fel, toți aceia care vor ca numele lor să rămînă în cartea vieții trebuie ca acum, în puținele zile de har care au mai rămas, să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu prin întristare pentru păcat și prin pocăință adevărată. Trebuie să se dea pe față o profundă și sinceră cercetare de inimă“ (T.V. 448/449).

Noi trebuie să căutăm fața Domnului într-un dialog, astfel încît El să ne poată conduce pe drumul Său. Noi trebuie să ne lepădăm de noi înșine, de firescul nostru eu, să ne luăm zilnic crucea și să-L urmăm pe calea cea îngustă ce duce la viața veșnică.

UN ACOPERĂMINT SIGUR

Urmare din pag. 10

nu avea încă o mașină nouă, așa cum i s-a spus. Mergînd pe stradă zărește pe fratele său, pe care nu-l văzuse de la moartea tatălui. Fratele său conducea o mașină nouă, un Mercedes.

„De unde ai luat-o?“, îl întrebă el.

„Cum de unde, din banii pe care tata i-a lăsat prin testament pentru mașină! Cum, nu știi? Nu ți-a spus avocatul?“

„Da“, a răspuns el, „dar n-am fost niciodată sigur de acest lucru. Știi cum stau lucrurile, multe prevederi testamentare sînt atacate astăzi în justiție“.

„Ascultă, frățioare! Tata a dat instrucțiuni avocatului, în testamentul său, că prevederea pentru cumpărarea unei mașini noi la împlinirea vîrstei de 21 de ani este valabilă numai un an de zile. Acum este prea tîrziu. Astăzi s-a împlinit un an și acum este tîrziu, seara nimeni nu-ți mai vinde o mașină“.

„Am știut eu că nu se realizează“, spuse tînărul nostru amărît. „Știam că ceva nu este în regulă“.

Stimați frați și stimate surori, acoperămîntul sigur al cerului, prevederile iubirii lui Dumnezeu sînt la dispoziția noastră. Să nu mai așteptăm să mai treacă o zi. Să folosim momentul de față și să răspundem cu încredere invitației divine.

HRISTOS... SAU LUMEA

„DAR
VOI
CINE
ZICETI
CA
SINT
EU?“

De când plecase din Cezarea lui Filip, Isus știa că pașii îl duc într-o singură direcție — Ierusalimul. El luase calea spre cruce. Ucenicii îl urmau încet, fără tragere de inimă. Ei discutau iarăși singurul subiect care îi interesa: cine dintre noi va fi mai mare în împărăție?

Și acești ucenici erau tocmai grupul de care Isus își legase cea mai puternică speranță că va fi înțeles și că misiunea Sa va triumfa. Alții nu prea mai erau.

Ioan Botezătorul, care-și ridicase glasul să proclame pe Mielul lui Dumnezeu, murise. Cei din Nazaret, concetățenii Săi, îndepărtaseră pe Isus de două ori din orașelul lor întrebând sceptici: „Nu este acesta timplarul?“ Cum spune Scriptura, „găseau o pricină de poticnire în El“ (Marcu 6,3).

Conducătorii religioși se ținuseră pe urmele lui Isus ca niște lupi, năpustindu-se asupra Lui de fiecare dată când El nu respecta tradițiile lor. Chiar cei ce L-au urmat, cei care tocmai se săturaseră din pâinea înmulțită în mod supranatural pentru mii de oameni, s-au dat înapoi consternați când Isus le-a cerut să-L primească pe El — să mănânce din El — ca Pâinea a vieții. „Vorbirea aceasta este prea de tot“ au spus ei, părăsindu-L.

Prins tot mai mult în vârtejul controversii, Isus S-a retras din activitatea publică. Zilele îi erau numărate. Era cineva care să înțeleagă cine este El?

TAINA

Dintre toți scriitorii Evangheliilor, numai Marcu relatează că exact înainte ca Isus să se retragă spre nord, în Cezarea lui Filip, El S-a ocupat de un orb din Betsaida. Este o istorisire foarte neobișnuită. Omul a fost vindecat, dar nu instantaneu, ci în etape.

„Isus a luat pe orb de mână... i-a pus scuiat în ochi, și-a pus mâinile peste el, și l-a întrebat: 'Vezi ceva?' El s-a uitat, și a zis: 'Văd niște copaci'. Isus i-a pus din nou mâinile pe ochi; i-a spus să se uite țintă; și când s-a uitat, a fost tămăduit, și a văzut toate lucrurile deslușit“ (Marcu 8,23-25).

Apoi versetul 27 arată cum Isus pune pe ucenici în față cu întrebarea „Cine zice oamenii că sînt Eu?“ Rînd pe rînd ei răspund: Ioan Botezătorul, Ieremia, Moise, Ilie. Sau vreun alt profet. O mulțime de presupuneri și speculații.

„Dar voi?“ insistă Isus. „Cine ziceți că sînt Eu?“ Vreme de trei ani ei urmăriseră cu uimire vindecări uluitoare, manifestările irezistibile ale autorității Sale, rugăciunile Sale, pasiunea Sa pentru cei respinși de societate, pentru păcătoși, pentru cei asupriți și săraci. Cu toate acestea ei

se frământaseră neconținut să priceapă parabolele și învățăturile Sale, acțiunile și hotărârile Sale și, mai ales, cine este El.

Aproape uimit de cuvintele pe care le spunea, Petru răspunse: „Tu ești Hristosul!“ (vers. 29). Dar el vedea foarte neclar. Mesia pe care el credea că L-a zărit este un om după modelul lui David — un războinic, un împărat.

CA NIȘTE COPACI

Declarația lui Petru vine imediat după relatarea despre acea neobișnuită vindecare a orbului din Betsaida. Eu cred că, așezînd cele două istorisiri una lîngă alta, Marcu a vrut să ne pună la îndemîină o parabolă ca să înțelegem cum a fost posibil ca ucenicii să spună într-o zi „Tu ești Hristosul“ și a doua zi să se certe asupra primelor locuri din împărăție.

Ca și omul orb, ucenicii văd ceva. Dar ei nu văd cu claritate; ei văd pe Mesia, ca să spunem așa, ca niște copaci.

Isus a fost încurajat chiar și de această insuficientă recunoaștere a mesianității Sale. Totuși El știa că ochii ucenicilor, bolnavi și încețoșați, au nevoie de o operație. El lovește în prejudecățile lor, spunînd: „Fiul omului trebuie să pătimească mult, să fie tăgăduit, să fie omorît“ (vers. 31).

Ochii bolnavi nu pot să suporte lumina. Petru, cît se poate de nemulțumit, începe să mustre pe Isus. El nu poate fi de acord cu aceste previziuni. El gîndește că Mesia este în încurcătură și are nevoie de ajutor.

Da Isus îi răspunde curajos: „Tu nu te gîndești la lucrurile lui Dumnezeu, ci la lucrurile oamenilor“ (vers. 33). El spune din nou că Mesia va suferi și adaugă o altă afirmație tulburătoare: oricine vrea să-L urmeze va avea de asemenea de suferit.

Să urmezi pe Isus nu este doar un studiu interesant, o lucrare a intelectului. La începutul căii spui „Tu ești Hristosul“, dar calea nu se termină aici. Trebuie să te încalți și să te incingi pentru călătorie. Să urmezi pe Isus este o acțiune.

Isus nu ne ademenește la un chilipir. Nu există ucenicie la preț redus. El nici nu vrea să ne întindă o cursă sau să ne manipuleze. Deși El dorește cu ardoare să fim cu El, numai noi putem alege să-I fim ucenici. El ne făgăduiește că părășia cu El va fi plăcută, că El va fi cu noi în toate greutățile ca și în toate bucuriile. Dar călătoria va fi dificilă, chiar viața va fi în primejdie.

El a înfățișat acest adevăr tulburător în cuvintele: „Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va

mîntui. Și ce folosește unui om să cîștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? (vers. 35.36). Cum, e bine să pierzi și este rău să cîștigi? Este mai bine să dai decît să primești? De ce folosește Isus o exprimare așa de categorică?

Cuvintele au pus în mișcare pe ucenici, care și așa erau destul de tulburați. Și astfel, în timp ce mergeau cu Isus către Ierusalim, au rămas în urmă discutînd cu aprindere pe tema: „Cine va fi cel mai mare în împărăție?” Ei erau ucenici, dar nu vedeau bine. Ei nu puteau să facă deosebirea între Hristos și lume.

SLAVA DOMNULUI

Numai atunci cînd, la cruce, iluziile lor au fost definitiv spulberate, numai atunci cînd lumina învierii a topit solzii de pe ochii lor, așa cum o explozie nucleară topește elementele, numai atunci cuvintele Domnului Hristos au pătruns în ființa lor și le-au aprins inima. Abia atunci, asemenea orbului din Betsaida, au „văzut toate lucrurile deslușit”.

Atunci au văzut pe Isus așa cum este în realitate: Domnul, Stăpînul și Conducătorul vieții — aici și în veșnicie. Nu doar un proroc, ci Dumnezeu Însuși a intrat în destinul omenirii și a deschis privirilor lor o fereastră către realitățile ultime.

Cînd ei au recunoscut cu adevărat pe Isus, chemarea de a-L urma a devenit irezistibilă! Cuprinși de o viziune strălucită și sfîntă, ei au pornit în mare grabă să ducă Evanghelia. Temerile și prejudecățile, speranțele de putere și mărire personală, toate acelea care cîndva le deranjașeră privirile și le captivaseră atenția, au dispărut. Și, în acea lumină orbitoare — în care au recunoscut pe Isus și au fost transformați — ei au văzut lucrurile lumii așa cum sînt, bunuri pieritoare.

UCENICI CARE NU VĂD BINE

Dar au trecut douăzeci de veacuri de la cruce și de la înviere. Vedem noi, înțelegem noi pe Isus? Cînd citim cuvintele lui Isus „Oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mîntui”, sîntem cuprinși de entuziasm și de curaj, sau rămînem derutați și înspăimîntați?

Pînă cînd îl vom vedea, ne vom îngrijora cu privire la ce vom mîncea, ce vom bea și cu ce ne vom îmbrăca. Ne vom frămînta cu privire la multe lucruri — cum să ne ocrotim și să ne înmulțim bunurile, cum să ne asigurăm de o mulțime de lucruri necesare sau doar dorite. La fel ca ucenicii Domnului Hristos, vom fi neînstare să facem deosebire între Hristos și lume. Și

noi poate ne vom lupta pentru un loc de cinste în împărăția de acum și de aici.

La botezul nostru noi am făcut primul pas, și am spus: „Tu ești Hristosul”. Dar putem să fim și acum niște ucenici care nu văd bine.

Din cele studiate pînă aici reies două adevăruri încurajatoare. Primul este că Isus nu așteaptă ca, mai înainte să ne cheme, noi să-L înțelegem pe deplin. El dorește ca noi să mergem cu El acum, chiar dacă sîntem greșiți și avem ochii tulburi. În preajma lui Isus este speranță pentru noi.

Al doilea adevăr este că, stînd lîngă El, Isus ni Se va descoperi tot mai deplin. De asemenea El ne va arăta tot mai clar chemarea noastră. Isus nu menajează prejudecățile și iluziile noastre, ci ne somează să ne confruntăm cu El: „Veniți totuși să ne judecăm”. Dacă îi îngăduim, El ne va conduce prin crize care ne vor transforma. El ne va zdrobi poate cu o cruce, dar ne va aduce la o viață nouă. Atunci și noi vom vedea „totul deslușit”. Atunci vom fi ucenici atît în convingeri cît și în acțiuni. Atunci vom lucra lucrările Celui ce ne-a trimis.

CHEMARE LA CALCUTTA

Drumul către ucenicie parcurs de maica Tereza ne oferă un exemplu modern. Un autor care a scris în 1971 o carte despre ea a spus că pînă atunci ea „pierduse pentru Evanghelia” mai bine de douăzeci de ani. Deși nu era creștin, el a scris: „Ea s-a dat pe sine lui Hristos, și prin El aproapei ei. Acesta a fost sfîrșitul biografiei ei și începutul vieții noastre”.

Născută în 1910 în Iugoslavia, la Skopje, tînăra Agnes (cum se numea) s-a bucurat de o familie fericită și nu se gîndea deloc să devină călugăriță. Dar auzind de Ordinul irlandez al Surorilor de la Loreto, și de misiunea lor în India, ea a simțit chemarea lui Isus pe cînd avea 12 ani. Cînd a împlinit 19 ani, a sosit la Calcutta ca să educe fetele oamenilor bogați.

Din camera ei se vedea, dincolo de zidul mănăstirii Sfînta Maria, cartierul murdar și sărac Moti Jheel. Vreme de 17 ani această imagine a tulburat-o din ce în ce mai mult. În cele din urmă, în 1946, în timpul unei călătorii cu trenul, n-a putut să mai evite marea întrebare: Își va lua sau nu această cruce pentru Hristos?

La fel ca și Petru, ea văzuse pe Isus ca fiind Hristosul. Dar acum ea era confruntată de cruce într-un fel nou și tulburător. Avea să fie un răspuns, o înviere? În ziua în care a părăsit mănăstirea, în 1948, ea nu știa încă. După cum a spus, a fost cea mai grea decizie din viața sa.

Chemarea era descurajatoare. Sora Bernard, una dintre primele care s-au unit cu maica Tereza, ex-

plica: „Noi nu eram călugărițe obișnuite. Lucrarea noastră era ceva cu totul neobișnuit, căci se desfășura printre oameni care nu erau nici prețuiți, și nici respectați în societate. Cum avea să ne înțeleagă cineva cînd ne cheltuiam timpul și viața lucrînd pentru cei mai săraci și pentru leproși?”

Chemarea era copleșitoare. Mii și mii trăiau doar cu o mînă de orez, gata oricînd să moară de foame. Sute dintre ei mureau pe străzi. Oricît ar fi făcut maica Tereza, nu era decît o picătură de alinare într-un ocean de suferință. Dar ea nu voia să privească creștinismul prin statistici.

Deși chemarea era foarte clară, ea nu a primit din cer niște planuri gata-făcute. Pe cînd lucra încă singură pentru cei săraci, a trebuit să ajute un om cu un deget atins de gangrenă. Era limpede că degetul trebuia îndepărtat. Așa că a luat o foarfecă, s-a rugat, și a tăiat. Pacientul ei a leșinat într-o parte, și maica Tereza în cealaltă.

Odată găsit pe stradă un om pe moarte, cu răni năpădite de viermi.

Ea a luat un taxi și a mers de la un spital la altul implorînd pe doctori să-l interneze. În cele din urmă și șoferul i-a abandonat. Maica Tereza a închiriat o baracă într-o mahala și l-a îngrijit pînă cînd omul a murit.

Felul în care ea înțelegea să urmeze pe Isus stîrnea adesea împotrivire, furie și violență. Nimeni nu voia să aibă alături niște oameni pe moarte. Nimeni nu voia ca ea să îngrijească — și în felul acesta să atragă — pe leproși.

Privind-o cum îngrijea cu gingășie ființe scheletice într-un cămin, acum celebru, pentru muribunzii abandonați, vizitatorii îi spuneau că ei nu ar face ce face ea nici dacă ar fi plătiți cu un milion.

„Nici eu nu aș face-o pentru un milion”, a răspuns ea. „Pentru oricîte milioane. Dar o fac cu drag din iubire pentru Hristos”.

Ea a mers singură la cei mai săraci dintre săraci — crucea ei. Ea nu se considera un model pentru alții, ci doar un urmaș al lui Hristos. Astăzi ea trăiește în lumina învierii. Aproape 3000 de tineri și tinere au devenit misionari ai Bunătății, în Londra și San Francisco, în Italia și Coreea, în Venezuela și Australia.

Lucrarea ei demonstrează cum slujirea întregeste viața urmașilor lui Hristos. Maica Tereza slujește nu numai celor ce mor de holeră, lepră sau din cauza lipsei de hrană, ci și celor loviți de sărăcie spirituală. Cei mai mulți dintre sutele de voluntari care zboară la Calcutta să petreacă o săptămînă, o lună sau o vacanță de vară cu cei mai săraci dintre săraci sînt bine hrăniți, ambițioși și obișnuiți cu confortul. Dar ei vin cu niște vieți falimentare. Ei sînt morți spiritual.

Continuare în pag. 20

BUCURIA LUCRĂRII CU ISUS

„NU
TE
TEME;
DE
ACUM
ÎNCOLO
VEI
FI
PESCAR
DE
OAMENI“

Prin întinericul nopții se contura profilul unui pescar. Aplecat peste bordul corăbiei, stătea cu capul între mâini, fără să simtă legănarea liniștită a apei. Atmosfera care-l înconjura era atât de apăsătoare încât te puteai întreba dacă măcar răsăritul soarelui avea să-i străpungă nemișcarea gândurilor.

Nu apărea nici un pește. Marea era neobișnuit de liniștită, parcă ar fi știut ceva. Petru, deși era pescar de o viață, nu fusese în stare să prindă măcar un pește toată noaptea. Dar umerii săi căzuți acopereau o disperare cu mult mai adâncă decât aceea a unei nopți de muncă fără succes.

Petru se lupta cu evenimentele tulburătoare, derutante, petrecute în legătură cu un învățător renumit cu care el lucrase destul de mult timp. În mintea lui Petru se înfruntau idei contradictorii despre Isus. El se gândea la faptul că în Iudea Isus fusese respins chiar de poporul ales și mai ales de conducători. Isus avea doar câțiva discipoli, aproape nici unul dintre oamenii educați. Autoritățile religioase respingeau pe Isus și felul în care El interpreta Scripturile.

Am greșit cumva că L-am urmat și am crezut așa de mult în El? se întreba Petru.

Pe de altă parte, lui Petru îi plăcea să urmărească felul în care Isus se purta cu oamenii. Întotdeauna inima lui era umplută de încântare când vedea ființe omenești bolnave și degradate care erau vindecate și reabilite de Isus cu o atingere iubitoare și cu rostirea adevărului despre Tatăl Său.

Totuși adesea îi venea în minte cum S-a purtat Isus cu Ioan Botezătorul. Acest lucru umpluse de mîhnire și de durere nu numai pe Petru, ci pe toți ucenicii. Ioan fusese cel care îndreptase pe unii dintre ei către Isus, și totuși El se arătase așa de nepăsător față de arestarea nedreaptă și șederea în temniță a lui Ioan.

Dacă-L voi urma voi primi și eu aceeași „răsplată“? Voi putea să o suport? La acest gând Petru simți o durere în stomac.

Poate că ați avut în viață momente când ați descoperit — în voi înșivă sau în ceilalți — lucruri care nu vă plăceau. Poate că uneori ați cunoscut eșecul sau nesiguranța, momente când privești adînc în suflet — și descoperi numai un mare gol.

Chiar dacă voi alege să-mi petrec restul vieții ca pescar, gîndea Petru, este totuși ceva cu Isus... El știe cît de încurcat sînt. El mă cunoaște și totuși El mă acceptă pe deplin...

Pe cînd se lumina spre ziuă pe marea Galileii, corăbiile de pescuit ale lui Petru și ale tovarșilor săi se îndreptau încet spre țarm. Cînd privim în urmă asupra acestei scene, ochii ni se pironesc asupra unei Persoane singuratice de pe plajă, cu fața spre cer, iluminată de soarele care răsare, comunicînd cu Tatăl Său. Lui nu îi scă-

pase expresia tulburată a feței lui Petru, dar El știa mai mult decît ar fi putut să știe Petru — că în chiar acea zi El avea să-i umple corabia cu pește iar viața cu valoare, semnificație și scop.

Odată ce și-a încheiat cuvîntarea, Isus a îndeplinit minunea. Corăbiile au început să se scufunde. „Simon Petru... s-a aruncat la genunchii lui Isus, și I-a zis: 'Doamne, pleacă de la mine, căci sînt un om păcătos'... Atunci Isus a zis lui Simon: 'Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni'. Eu au scos corăbiile la mal, au lăsat totul, și au mers după El“ (Luca 5,8-11).

RĂSPUNSUL FRĂMÎNTĂRIILOR

Răspunsul lui Isus la frămîntările lui Petru, la golul lui sufletesc, era să-l facă „pescar de oameni“. Dar în ce fel acesta este un răspuns?

Biblia arată că Dumnezeu folosește această metodă — să transforme pe oameni în pescari de oameni — ca plan al Său pentru răspîndirea Evangheliei și încheierea lucrării. Sîntem tentați să spunem că Dumnezeu a instituit misiunea pescarilor de oameni în primul rînd pentru că El are nevoie de ființe omenești prin care să-și împlinească lucrarea. Îl interesau pe Isus mai mult planurile de activitate făcute pentru Petru decît binele și fericirea lui Petru?

Adevărul este că Dumnezeu ar putea să aibă un motiv și mai înalt decît acesta cînd invită pe cineva să-L urmeze și să devină pescar de oameni. Invitația pe care Isus a adresat-o lui Petru și celorlalți ucenici izvora din dorința de a-i conduce la o fericire și împlinire superioară. Același lucru este adevărat și astăzi, pentru noi.

Dar cum putem înțelege acest lucru?

Ellen White ne spune că „spiritul iubirii jertfitoare de sine a lui Isus este spiritul care umple cerul și este chiar esența fericirii de acolo“ (C.C.H. 77). Isus a demonstrat că, pentru tot universul, calea iubirii este calea vieții și a adevăratei fericiri. De aceea, cînd devenim pescari de oameni, cînd alegem din iubire să slujim altora și să ne sacrificăm pentru ei, atunci ne împărtășim de fericirea cerului chiar acum: „Efortul de a binecuvînta pe alții se va transforma în binecuvîntări pentru noi înșine. Acesta a fost scopul lui Dumnezeu cînd ne-a dat o parte de adus la îndeplinire în planul mîntuirii... Aceasta este cea mai înaltă cinste, cea mai bogată bucurie pe care Dumnezeu o poate revărsa asupra oamenilor“ (ibid., 79).

CE INSEAMNĂ ACEASTA ?

Dar aici sîntem în fața unei dificultăți. Iată o situație obișnuită: cineva este nefericit. Viața sa este goală și singuratică. El aude că poate

găsi fericirea prin slujire și dăruire. Așa că el pleacă să slujească și să dăruiască — și astfel să se îmbogățească pe sine. Ce se întâmplă de obicei?

El descoperă că oamenii iau adesea eforturile și sacrificiile sale ca ceva normal, ceva ce el este obligat să facă. Mai mult decât atât, mulți nu apreciază lucrul săvârșit, iar alții îl critică. Desigur, vor fi unii care vor prețui eforturile sale, și el va primi o măsură de apreciere și încurajări. Dar, făcând bilanțul, el constată că dă mai mult decât primește. Și astfel, în loc să capete un simțământ de împlinire și îmbogățire, el sfârșește în istovire și descurajare.

Ce s-a întâmplat cu fericirea pe care a așteptat-o? Unde s-a evaporat?

Adevărul este că ea nu constă în primul rînd în ceea ce primim în schimb de la cei pe care îi slujim. Dacă noi slujim numai cu scopul ca să primim ceva în schimb — sub formă de recunoștință, apreciere, respect sau prietenie — vom fi inevitabil dezamăgiți. Bucuria pe care Isus o găsea nu venea în primul rînd din răspunsul mulțimii față de iubirea Sa — căci în cele din urmă ei L-au crucificat. Bucuria Sa, simțământul împlinirii, venea se pare dintr-o altă sursă.

Dar care anume? Răspunsul se află într-o importantă lege spirituală.

Biblia se exprimă astfel: „Cel ce udă pe alții va fi udat și el“ (Prov. 11,25). „Și ne iartă-nouă greșelile noastre, precum și noi ierfăm greșiților noștri“ (Mat. 6,12). Serva Domnului ne spune: „Pînă cînd nu accepți în viața ta principiul iubirii care se jertfește, care este principiul caracterului Său, nu poți să cunoști pe Dumnezeu“ (Cugetări, pag. 25).

Această lege spirituală spune că este o legătură directă între capacitatea noastră de a primi de la Dumnezeu și măsura dăruirii noastre față de alții. Pe măsură ce împărtășim într-o formă concretă iubirea lui Dumnezeu unei persoane în nevoie, capacitatea noastră de a absorbi și a asimila iubirea lui Dumnezeu crește.

Aceasta nu înseamnă că slujirea noastră cîștigă favoarea lui Dumnezeu sau că Îl determină să ne acorde mai multă iubire. Iubirea Sa divină — agape — este deja infinită față de noi, și nu există realizare oricît de strălucită prin care să facem pe Dumnezeu să ne iubească mai mult decât o face. Cum a scris un poet creștin:

„Cu apa mării de-am înscrie
iubirea Lui pe ceru-ntins,
Și orice om de-ar vrea să fie un
scrib pe-al slavei necuprins,
Și tot n-ar fi destul să scrii, căci
mările-ar seca.
Din veșnicii în veșnicii
se-ntinde dragostea“.

Problema este că noi avem o capacitate foarte redusă să primim iubire — să zicem cît o linguriță — în timp ce iubirea pe care Dumnezeu dorește să ne-o ofere este nemărginită ca oceanul. Pentru că am primit în viața noastră atît de puțină iubire necondiționată, constatăm că este greu pentru noi să ne însușim și să asimilăm acest dar. Dar dacă alegem să credem acest principiu, primim dorința și capacitatea, prin darurile spirituale, să slujim manifestînd iubire și iertare. Și cînd alegem să slujim în acest fel, un alt fenomen are loc în inima noastră — capacitatea noastră de a înțelege pe Dumnezeu și atitudinea pe care o are față de noi se adîncește și se lărgeste. Acum sîntem capabili să absorbim o măsură mai mare din iubirea lui Dumnezeu față de noi și astfel bucuria și simțământul nostru de împlinire sporesc și mai mult.

Cînd continuăm să exprimăm față de alții iubirea lui Dumnezeu în acțiuni iubitoare, în bunătate, în iertare, capacitatea noastră de a înțelege pe Dumnezeu și de a aprecia iubirea Sa se lărgeste neîncetat și trăim o viață din belșug.

Aceasta este bucuria și fericirea făgăduită — esența cerului! Chemarea de a pescui ființe omenești este o chemare de a trăi aici și acum bucuria și iubirea cerului.

Meditînd la semnificația acestei istorisiri, să presupunem că în Galilea trecuseră cîțiva ani de cînd Isus chemase, lîngă mare, pe Petru și pe ceilalți ucenici. Imaginați-vă epavele scheletice ale cîtorva bărci de pescuit pe acel tîrm bătut de vînturi. Cîțiva oameni obișnuiți, niște pescari, le abandonaseră cînd au plecat în căutarea unei împliniri și fericiri durabile. Ce mesaj purtau acele bărci către locuitorii Galileii!

Fiecare corabie scîrțîind în bătaia vîntului proclama că există ceva mai bun, ceva cu mult mai bun.

Tot așa și astăzi Isus merge pe tîrmul inimilor noastre cu o chemare la fel de uluitoare: „Veniți, urmați-Mă și iubiți pe oameni...“ Cîte „bărci“ și „corăbii“ vom trage și noi la mal și vom abandona pe „tîrmurile“ noastre ca să-și dea mărturia lor tăcută că există ceva mai mult, ceva mai bun?

ISUS... EXEMPLUL UMILINȚEI

Urmare din pag. 8

Și acest gînd Domnul Hristos a căutat să-l înscrie în mintea ucenicilor Săi de atunci și în mintea ucenicilor Săi din toate timpurile, prin fapta Sa de umilință în camera de sus în seara dinainte de răstignirea Sa, cînd S-a plecat și a spălat picioarele ucenicilor Săi.

De ce a procedat Isus în felul acesta? Ne răspunde Cuvîntul inspirației divine: „Pentruca poporul Său să nu fie rătăcit de egoismul care de obicei se află în inima firească și care se întărește prin slujirea de sine, Hristos Însuși a dat pilda umilinței. El n-a vrut să lase lucrul acesta pe seama omului. El a socotit că lucrul acesta aduce după sine urmări așa de mari încît El Însuși, Acela care este egal cu Dumnezeu, a slujit ca servitor al ucenicilor Săi“ (H.L.L./480).

Urmări așa de mari... „Mîndria merge înaintea pieirii și trufia înaintea căderii“ (Prov. 16,18). „Smerenia merge înaintea slavei“ (Prov. 15,33).

Mîndria și îngîmfarea au făcut din Lucifer un diavol și l-au dus la pieire. Umilința Domnului Hristos L-a înălțat nespuse de mult. Astfel El a primit Numele care este mai presus de orice nume. „Răsplata smereniei, a fricii de Domnul este bogăția, slava și viața“ (Prov. 22,4).

În fața acestor adevăruri și avertismente solemne, care este atitudinea noastră, cei care așteptăm să vină Domnul foarte curînd în slava Sa?

Domnul ne invită și azi: „Veniți și învățați dela Mine căci Eu sînt blînd și smerit cu inima“. Dorim noi să mergem pe aceeași cale a umilinței pe care a mers Isus? Este singura cale de a ajunge acolo unde este El; altfel cu nici un chip nu vom fi acolo. Și aceasta va fi o pierdere ce nu se poate calcula.

Evangelistul Matei ne redă momentul cînd Domnul Hristos a chemat un copilăș în mijlocul ucenicilor Săi care îi puseseră întrebarea: Cine este mai mare în împărăția cerurilor? Și El le-a răspuns arătînd spre copilăș: „Adevărat vă spun că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilăși cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. Deaceia oricine se va smeri ca acest copilăș va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor“ (Mat. 18, 1—4).

Umlința, smerenia, trebuie să fie, în aceste zile, un semn distinctiv al poporului lui Dumnezeu prin care să se deosebească de lume.

Un credincios slujitor al Domnului spunea: „Nu pot să-mi închipui un leu fără tărie, o vulpe fără șiretenie, tot așa nu pot să-mi închipui un creștin fără smerenie“. Deci nu te poți numi creștin fără virtutea umilinței în viața ta.

În aceste zile Domnul Hristos, care mijlocește pentru copiii Săi în ceruri, așteaptă ca ei să calce pe urmele Lui. Acest gînd este prezentat de serva Domnului în Mărturii vol. 9, pag. 189: „Dacă noi am fi dispuși să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, și să fim amabili, curtenitori și cu o inimă plină de simpatie și milă, ar fi o sută de convertiri acolo unde acum nu este nici una. Dar mărturisind numai cu buzele că sîntem convertiți, ducem cu

Continuare în pag. 20

HRISTOS - NUMAI HRISTOS

Să
privim
la
Isus,
Conducătorul
și
Modelul
nostru

Multe din istorisirile Bibliei prezintă locul central pe care îl are Domnul Isus Hristos în lucrarea mântuirii. Una dintre cele mai bogate în frumusețe și semnificație este mișcătoarea experiență a ucenicilor Petru, Iacov și Ioan pe Muntele schimbării la față. Iubirea, grija, bunătatea lui Isus, ca și efectul prezenței Sale, au făcut o impresie adâncă asupra ucenicilor care au fost martori. Splendoarea feței Învățătorului și hainele Sale strălucitoare au însemnat pentru acești oameni o pregustare fericită a cerului. Dorința lor a fost să rămână pentru totdeauna în acest loc minunat. Era ca și când ar fi fost deja în ceruri.

Petru a spus: „Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac aici trei colibi: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie“ (Mat. 17,4).

Plini de uimire și bucurie, Petru și ceilalți au fost copleșiți de splendoarea cerească și mișcați de glasul lui Dumnezeu. Ei au căzut fără putere la pământ. Apropiindu-Se de ei, Isus i-a atins. „Ei au ridicat ochii, și n-au văzut pe nimeni, decît pe Isus singur“ (vers. 8).

Cei trei ucenici erau acum singuri cu Hristos. Ei au descoperit că în Isus era tot ceea ce aveau ei nevoie, că privindu-L pe El orice altceva își pierdea însemnătatea. Coborînd de pe munte, ei au meditat la faptul că în Hristos, și numai în Hristos, era putere dătătoare de viață, transformatoare, răscumpărătoare — pentru cei care o caută.

O altă descriere a iubirii, bunătății, grijii și influenței lui Isus se află în Ioan 21. Într-un dialog de o mare seriozitate și intensitate, Isus a pus o întrebare purtătorului de cuvînt al ucenicilor din experiența de pe munte: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu?“ (vers. 15). De trei ori Isus a pus această pătrunzătoare întrebare ucenicului Său îngîndurat, și de fiecare dată l-a îndemnat să-I pască „mielușii“, „oițele“ și „oile“ (vers. 15—17). De ce?

Isus a dorit să facă cu Petru exact ceea ce dorește să facă cu noi astăzi — să atingă inima. El dorește să ne trezească la realitatea vieții. El dorește să fim conștienți de nevoia morții față de eu, ca și de nebunia stăruirii pe căile alese de noi. El dorește să mergem pe cărarea hotărîtă de El, convinși că totul este cu putință prin El.

Mai departe relatarea lui Ioan spune: „Și după ce a vorbit astfel, i-a zis: 'Vino după Mine'. Petru s-a întors, și a văzut venind după ei pe ucenicul pe care-l iubea Isus... Petru s-a uitat la el, și a zis lui Isus: 'Doamne, dar cu acesta ce va fi?' Isus i-a răspuns: 'Dacă Eu vreau ca el să rămînă pînă voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!'“ (vers. 19—22).

Să examinăm cu atenție însemnătatea pe care acest dialog o are pentru noi, astăzi. Acest dialog are și astăzi loc între noi și Mîntuitorul nostru.

VINO DUPĂ MINE

Isus a poruncit lui Petru să-L urmeze. Învățătorul dorea ca Petru să meargă cu El așa încît să-l poată sprijini și întări pentru suferința și mîhnirea pe care va fi chemat să le sufere pentru credința sa. Așa cum a fost cu Petru este și cu noi, astăzi. Isus spune celui credincios: „Vino după Mine“. El cheamă pe cei ce sînt ai Lui să meargă pe urmele Sale. El dorește ca noi să trăim o viață eliberată de păcat și înșelăciune; El dorește ca noi să fim morți față de păcat și vii pentru neprihănire. În porunca Sa de a-L urma, Isus a dat lui Petru asigurarea biruinței spirituale. În același fel El ne spune să mergem după El, dîndu-ne asigurarea că vom putea trăi o viață liberă de păcat, vindecați prin moartea Sa pe cruce (vezi 1 Petru 2,24).

DAR CU ACESTA CE VA FI ?

Petru mergea alături de Învățător, și totuși nu putea să-și ia ochii de la Ioan, care venea după ei la o distanță oarecare. Petru dorea să știe care va fi viitorul vieții și lucrării lui Ioan.

Noi am pornit în călătoria noastră creștină în momente diferite și din locuri diferite. Din diferite motive, unii pornesc mai greu sau zăbovesc pe cale. Alții sînt stînjiți de piedicile din cale, sau oprîți de eșecuri și accidente. Puterile unora au slăbit iar alții sînt influențați de atitudinile și stilul de viață al altor călători.

Cît de ușor este pentru noi să urmărim pe cei care merg mai încet sau cad pe cale! Ca și Petru, noi întrebăm: „Dar cu acesta, ce va fi?“ sau „Dar cu aceasta, ce va fi?“ Cînd facem așa, și noi rămînem în urmă. Noi pierdem din vedere adevărata țintă. Este timpul să ne ațintim privirea la ceea ce trebuie să ne intereseze, să ne concentrăm asupra subiectului cu adevărat important — să ducem „pînă la capăt mîntuirea... cu frică și cutremur“ (Fil. 2,12).

Singurul lucru care trebuie să ne intereseze în legătură cu ceilalți creștini ce se află de-a lungul căii este binele lor spiritual — în măsura posibilităților să-i ajutăm în dificultățile și lipsurile lor spirituale. Nu trebuie să ne ocupăm cu greșelile lor, discutîndu-le încoace și încolo. Nu trebuie să-i criticăm și nici să folosim greșelile lor ca scuză pentru păcatele noastre. În schimb să privim la Domnul Hristos, în care toate lucrurile sînt cu putință, și să ajutăm și pe alții să-și ațintească privirile la Conducătorul și Modelul nostru. Ceea ce Domnul dorește de la tine și de la mine este ca noi să-L proslăvim și să ajutăm, și pe alții să-L proslăvească.

Pavel vorbește despre alergarea creștină și revenirea Domnului Hristos și legătura lor cu viața sa. „Mi-am isprăvit alergarea“ spune el. „Deacum mă așteaptă cununa neprihănită, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (2 Tim. 4, 7.8). După ce a cunoscut durerea și amărăciunea tăgăduirii Domnului său, Petru, aprins de o convingere asemănătoare cu a lui Pavel, a dat pe față așa zel și interes încât Isus a trebuit să spună: „Ce-ți pasă ție?“

Încercînd să analizăm acest răspuns al lui Isus, l-am putea parafraza astfel: „Iubitul Meu Petru, știu că te interesează îndeaproape viața creștină a celor din jurul tău. Știu că ți-ar plăcea ca toți să meargă pe urmele Mele — așa cum tu crezi că s-ar cuveni s-o facă. Știu că te interesezi de Ioan, care acum a rămas în urmă, pe cînd tu mergi lingă Mine. Vrei să știi cum l-ai putea aduce mai aproape. Nu fi așa de îngrijerat.“

Vreau să-ți spun, Petru, că deși trebuie să fii preocupat de binele și viitorul celorlalți, nu trebuie totuși să dai așa de multă atenție la ceea ce sînt sau fac ei — la starea și defectele lor, cuvintele și acțiunile lor. Mai bine să fii atent la viața ta. În loc să privești așa de mult pe Ioan, privește mai mult la Mine. Privește numai la Mine. Dacă te uiți la alții — și mai ales la Ioan — cu atîta interes și preocupare, tu însuși o să rămii în urmă și Mă vei pierde din vedere.“

Mulțumim lui Dumnezeu, noi avem asigurarea iubirii Sale față de fiecare dintre noi. Dar vrăjmașul caută să ne distrugă — ca persoane și ca biserică.

Un șiretlic preferat al său este să determine pe credincioși să privească la greșelile celorlalți credincioși, la defectele membrilor, la erorile conducătorilor, păcate care asaltează și ruinează pe unii din rîndurile noastre. Dar adevărul este desăvîrșit — noi nu sîntem. Rugăciunile noastre ar trebui să fie întotdeauna pentru împlinirea în fiecare dintre noi a rugăciunii Mîntuitorului: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău... Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul“ (Ioan 17, 15.17).

Cînd ne ațintim privirea la defectele membrilor și ale conducătorilor bisericii sîntem ispitiți să părăsim biserică și să ne unim cu împotrivorii, reținînd zecimea și daturile, căutînd și alte căi prin care să ne manifestăm nemulțumirea. Asemenea acțiuni nu au alt rezultat decît nefericire, secetă spirituală, nesiguranță și pierderea binecuvîntărilor lui Dumnezeu. În toate acestea noi pierdem din vedere că, în

ciuda a tot ceea ce se întîmplă, biserică este în centrul interesului și grijii lui Dumnezeu.

Cîtă mîngiere ne aduce convingerea că un astfel de Dumnezeu sîntem chemați să urmăm! Ce asigurare minunată să-L auzim că „biserică, slabă și greșită, avînd nevoie să fie muștrată, avertizată și sfătuită, este singurul obiect de pe pămînt căruia Dumnezeu îi acordă interesul Său suprem“ (T.M./49).

Acesta este motivul pentru care Domnul nostru ne-a lăsat parabola grîului și neghinei, care se aplică celor care fac parte din trupul lui Hristos și care nu sînt ceea ce ar trebui să fie, sau care au rămas așa de mult în urmă încît nu mai pot zări pe Hristos. Această parabolă este și un avertisment pentru cei care, în timp ce merg după Hristos, și-au luat privirile de la El și sînt preocupați cu neghina și efectele ei. Acestora Isus le spune, ca și ucenicilor Săi: „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta“ (Mat. 13,28).

În parabolă slujitorii au spus stăpînului casei: „Vrei dar să mergem s-o smulgem?“ 'Nu' le-a zis el, 'ca nu cumva, smulgînd neghina, să smulgeți și grîul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amîndouă împreună pînă la seceriș“ (vers. 28—30).

TU VINO DUPĂ MINE

Isus ne spune astăzi, așa cum a spus lui Petru, că nu trebuie să rămînem cu ochii la slăbiciunile și greșelile fraților și surorilor, conducătorilor organizației și predicatorilor sau celor care urmează pe Hristos mai de departe. Să fim atenți la propria noastră stare spirituală.

Vrăjmașul este întotdeauna gata de atac, și tendința de a ne lua ochii de la Modelul nostru ne ispitește mereu. „Cît de mulți sînt asemenea lui Petru! Ei se interesează de problemele altora, se preocupă să le cunoască îndatoririle, în timp ce sînt în pericol să și le neglijeze chiar pe ale lor. Lucrarea noastră este să privim la Hristos și să-L urmăm. Vom vedea greșeli în viața celorlalți și defecte în caracterul lor. Omul este supus slăbiciunii. Dar în Domnul Hristos vom găsi desăvîrșirea. Privind la El, vom fi transformați“ (DA/816).

Să nu uităm niciodată că, dacă privim mereu la alții, dacă stăruim să ne uităm la frații noștri și nu la Domnul Hristos, este cu puțință să cădem în același păcat și să greșim acolo unde au greșit și ei. Așa cum a spus lui Petru, Domnul ne spune și nouă astăzi: „Vino după Mine. Eu sînt adevăratul tău exemplu. Privește la Mine și vei fi schimbat după chipul Meu.“

Urmare din pag. 18

noi o povară de egoism pe care îl socotim prea prețios spre a renunța la el. Este privilegiul nostru de a depune această povară la picioarele lui Hristos și în locul ei să luăm caracterul și asemănarea cu El. Mîntuitorul nostru așteaptă să facem aceasta“.

Vrei să lași această povară a egoismului, a înălțării de sine și a iubirii de sine chiar astăzi, chiar acum? El așteaptă.

Isus așteaptă să ne asemănăm Lui în caracter și umblare. Dacă îl iubim cu adevărat vom fi gata să învățăm de la El și să mergem pe cărarea umilinței pe care El a trasat-o. Fie ca soliile acestei Săptămîni de rugăciune să ne apropie mai mult de Isus și pe unii de alții. Să înălțăm și noi aceeași rugăciune ca David: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima... vezi dacă sînt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!“ Amin.

M. T. Pârvan

ISUS... SAU LUMEA

Urmare din pag. 16

Este vreo speranță pentru ei? Maica Tereza îi aduce „în legătură cu oamenii, pentru că în oameni ei vor găsi pe Dumnezeu“. Aceasta ne face să ne gîndim la cuvintele lui Isus din Matei 25.

Aceasta este taina uceniciei. Dacă mergem cu Isus, El ne va conduce să vedem cine este El cu adevărat. El ne va conduce la un punct al hotărîrii — crucea noastră — și vom hotărî să mergem cu El mai departe sau să ne întoarcem înapoi. Dar crucea ne va face în stare „să vedem deslușit“, să facem deosebirea între El și lume.

Dacă vom alege să-L urmăm, să slujim celor flămînzi și însetați, celor singuratici și descurajați, chiar celor pe moarte, vom atinge pe Hristos — și noi înșine vom fi vindecați! Acolo unde ne așteptăm cel mai puțin, vom găsi Învierea și Viața!

„Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mîntui“.

RUGĂCIUNEA DE MIJLOCIRE

RĂSPUNDE DUMNEZEU?

Este de folos să te rogi pentru persoanele pe care dorești să le știi lângă Domnul Hristos? Te poți aștepta că o persoană va răspunde Duhului Sfânt ca urmare a rugăciunilor tale?

Un tânăr pastor relatează următoarele: „Primul meu an de lucrare s-a desfășurat într-o comunitate mică. În acea perioadă o singură persoană s-a hotărât pentru Hristos și pentru botez. De fapt acea persoană participa la studiile biblice înaintea venirii mele. Se părea că după un an de lucru nu am aproape nici o realizare. Ajunsesem atât de ocupat încît neglijam rugăciunea. Așa că am hotărât să petrec zece minute pe zi în rugăciune de mijlocire pentru anumite persoane.”

Pastorul a precizat că nu consideră că este vreun merit în faptul de a-ți lua timp. Dar cînd și-a luat timp, rugăciunile sale au devenit mai fierbinți. În curînd a simțit că cele 10 minute treceau prea repede, și el a început să petreacă tot mai mult timp pe genunchi în rugăciune de mijlocire. Rezultatul? „Am început să observ o schimbare în lucrarea mea. Persoanele cu care studiam Biblia au început să răspundă. Viața lor se schimba și se hotărâu pentru Dumnezeu. La sfîrșitul celui de-al doilea an un număr frumos de persoane a coborît în apa botezului.”

Cînd acest pastor își povestea experiența, el se afla de șase luni într-un district nou unde lucra cu un grup de 60 de persoane care participau la studiile biblice pe care el le ținea. El spunea: „Eu cred că motivul pentru care Dumnezeu m-a binecuvîntat cu atîta îmbelșugare este că în cele din urmă am descoperit importanța rugăciunii de mijlocire.”

RUGĂCIUNEA DE MIJLOCIRE ÎN BIBLIE

Mintuitorul a spus: „Cereți, și vi se va da” (Luca 11,9). Aceasta duce la concluzia că în cazul că nu ce-

rem, vom fi lipsiți de o mulțime de lucruri bune pe care le-am fi putut avea.

„Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțămiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sînt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavlia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mintuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului. Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărit la vremea cuvenită” (1 Tim. 2,1-6).

Să medităm asupra următoarelor adevăruri din pasajul de mai sus: — Pavel ne îndeamnă să includem mijlocirea în viața noastră de rugăciune.

— Trebuie să împletim mijlocirea cu mulțumirile. O altă traducere redă astfel vers. 1: „Rugați-vă mult pentru alții; cereți mila lui Dumnezeu pentru ei; aduceți mulțumiri pentru tot ceea ce El va face pentru ei.”

— Mintuitorul nostru dorește ca fiecare să fie mîntuit. „Hristos i-a dorit pe toți. El nu putea suporta gîndul că unul singur avea să fie pierdut” (SD 25).

— Rugăciunea de mijlocire este eficientă datorită faptului că Isus este Mijlocitorul nostru. Cînd ne rugăm pentru alții, putem să facem cereri cu deplină încredere (Evr. 4, 15,16) nu datorită bunătății noastre, ci pentru că Domnul Hristos prezintă neprihănirea Sa în favoarea noastră.

SPIRITUL PROFETIEI DESPRE RUGĂCIUNEA DE MIJLOCIRE

Pe cînd avea numai 14 ani, Ellen White (pe atunci Harmon) a învățat că rugăciunea de mijlocire în-

soțită de lucrare plină de iubire față de acele persoane aduce succes. Ea a început să se roage pentru un grup de tineri prieteni ai săi, unii dintre ei mult mai mari decît ea însăși, și să le vorbească individual și în mici grupe. „Fiecare dintre ei s-a întors la Dumnezeu” (1 T 34).

„Dumnezeu va face [din cuvintele voastre] un șuvoi vindecător de o influență cerească, va naște convingeri și dorințe, și Isus va adăuga mijlocirea Sa la rugăciunile voastre, va cere pentru cel păcătos darul Duhului Sfânt și îl va revărsa asupra ființei sale” (SD 274).

CREȘTINUL PE GENUNCHI

Iacov ne îndeamnă: „Rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui credincios” (Iac. 5,16). Dar nimeni nu știe mai bine acest lucru decît Satana. „Satana se umple de furie la sunetul rugăciunii fierbinți, căci atunci el știe că va suferi înfrîngere” (1 T 295).

Care este motivul pentru care Satana va pierde atunci cînd noi ne rugăm? Rugăciunea dă lui Isus dreptul să facă lucruri pe care altfel nu le-ar face fără ca Satana să se ridice și să-L acuze că face prea mult. Ambele părți din marea luptă au anumite limite peste care nu pot să treacă: Dumnezeu din cauza caracterului Său, Satana datorită autorității lui Dumnezeu. De exemplu Dumnezeu nu va folosi niciodată forța ca să ia în stăpînire viața ta. Satana încearcă uneori să folosească forța, dar el nu poate să te ridice și să te arunce în mare să te înece, căci Dumnezeu nu-i îngăduie.

În plus, Dumnezeu limitează numărul de binecuvîntări pe care le revărsa asupra copiilor Săi pînă cînd ei le cer. El dăruiește continuu multe lucruri bune — soare, ploaie și protecția îngerilor Săi — fie că le cerem, fie că nu. Dar alte binecuvîntări, cum ar fi revărsarea

MĂRGĂRITARUL DE MARE PREȚ

Texte biblice preferate și citate din Spiritul Profeției alese de președinții conferințelor :

„Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos“ (Galateni 6,14).

„Fără crucea de pe Golgota n-ar fi fost posibilă o legătură a oamenilor cu Tatăl. De Golgota sînt legate toate speranțele noastre.

De la Golgota strălucește iubirea Mîntuitorului, iar cînd păcătosul, căzut la picioarele crucii, privește către Acela care a murit pentru mîntuirea sa, atunci el poate înălța strigăte de bucurie, căci păcatele i s-au iertat. Cel ce îngenunchiază la picioarele crucii a ajuns la cel mai înalt loc unde pot ajunge muritorii“ (Istoria Faptelor Apostolilor pag. 150).

GLIGOR DEAC

Președintele Conferinței Timișoara

Duhului Sfînt, sînt date numai cînd sînt cerute. Dacă El ar dărui ne-numărate binecuvîntări fără ca noi să le cerem, Satana ar putea să protesteze: „Nu este corect! Nu este corect! Nu ai dreptul să faci asta!“ Dar să presupunem că te rogi: „Doamne, Te rog să trimiți Duhul Sfînt să convingă și să convertească pe Dan și Rodica.“ Dacă Satana va striga: „Nu este corect!“ Dumnezeu va putea să-i spună: „Stai la locul tău. Mi S-a cerut să fac acest lucru.“

Meditînd la întrebarea ce schimbări pot să aducă rugăciunile noastre, să luăm în considerație și următoarele gînduri:

— „Mi-au fost arătați îngerii lui Dumnezeu, gata cu toții să împărtășească har și putere celor care simt nevoia lor după putere divină. Dar acești soli cerești nu vor revărsa binecuvîntări dacă nu sînt solicitați... Adesea ei au așteptat în zadar“ (OHC 129).

— „Cînd neglijam să înălțăm rugăciuni pentru bolnavi, îi lipsim de mari binecuvîntări; pentru că îngerii lui Dumnezeu așteaptă să slujească acestor ființe ca răspuns la rugăciunile noastre“ (MM 195).

Să înlocuim acum pe cei „bolnavi“ cu cei apăsați de vinovăție, remușcări, păcat sau orice boală spirituală. Se aplică și aici același principiu? Dacă da, îngerii așteaptă rugăciunile noastre în favoarea prietenilor noștri care se luptă cu vinovăția și păcatul. Cînd noi ne

vom ruga, îngerii vor oferi un ajutor pe care nu l-au oferit pînă cînd noi nu l-am cerut.

Ce încurajare mai bună la rugăciune de mijlocire am putea avea?

UN RUGĂTOR PUTERNIC

În slujba Sa pămîntească, Isus a înțeles aceste lucruri mult mai bine decât noi. De aceea El S-a rugat atît de fierbinte. „A doua zi dimineața, pe cînd era încă întunecat de tot, Isus S-a sculat, a ieșit, și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo“ (Marcu 1,35).

Unul dintre cele mai izbitoare nume atribuite Domnului Hristos este acela de „Un rugător puternic“ (HP 76). Dumnezeu dorește ca și noi să devenim niște rugători puternici. Dacă miile de adventiști ar deveni niște rugători puternici așa cum a fost Mîntuitorul lor și apoi ar merge să ajute pe alții, nu ar veni oare ploaia tîrzie în curînd?

Iată mai departe șase sugestii pentru dezvoltarea vieții noastre de rugăciune de mijlocire:

1. Alcătuiți o listă de rugăciune. Aceasta va ajuta ca rugăciunile să fie precise. Se poate începe cu o persoană sau două și apoi adăuga pe parcurs alte nume. Dumnezeu vă va da Duhul Sfînt ca să convingeți pe cei pentru care vă rugați.

2. Puneți deoparte un timp precis pentru rugăciune personală de mijlocire. Trebuie să avem „ore regulate pentru sculare, pentru rugăciune și pentru masă“ (5 T 181).

Dar nu vă lipsiți de somn. Odihna suficientă vă face în stare să vă rugați mai mult — nu mai puțin — pentru că așa veți fi mai eficienți în tot ceea ce veți face. Un medic spunea că lucrează mai mult în 10 ore după 8 ore de somn decât în 12 ore după 6 ore de somn.

3. Uniți-vă cu alții în rugăciune de mijlocire (Fapte 12,5). „De ce nu simt credincioșii un interes mai adînc, mai viu pentru cei care sînt fără Hristos? De ce nu se adună laolaltă cîte doi sau trei și să stăruiască înaintea lui Dumnezeu pentru mîntuirea unei persoane iubite, și apoi pentru a alteia?“ (7 T 21).

4. Rugați-vă ca Duhul Sfînt să lucreze cu putere pentru persoanele de pe listă (Luca 11,13). În ultima Sa convorbire cu ucenicii (Ioan 14—16) Isus a condus în mod repetat atenția lor către lucrarea Duhului Sfînt (14,16.17.26; 15,26; 16,7—15). Duhul Sfînt „poate să facă pentru noi într-o clipă mai mult decât putem să facem vreodată prin cuvintele noastre“ (ML 47).

5. Dezvoltați o prietenie strînsă cu persoanele de pe lista de rugăciune (Mat. 9,10—13). Aceasta este evanghelizarea prin împrietenire. Să ne apropiem de oameni cu iubire, simpatie și bunătate.

6. Rostiți cuvinte calde de apel către cei pe care doriți să-i cîștiți. Cereți lui Dumnezeu să folosească cuvintele voastre ca să dea naștere convingerii și convertirii. „Isus va adăuga mijlocirea Sa la rugăciunile voastre, va cere pentru cel păcătos darul Duhului Sfînt și îl va revărsa asupra ființei sale“ (5 T 274).

HRISTOS ȘI VEȘNICIA

Aș vrea să pot înfățișa frumusețea vieții creștine. Incepînd din dimineața vieții, condus de legile naturii și ale lui Dumnezeu, creștinul înaintează și se înalță mereu, apropiindu-se zilnic de căminul său ceresc, unde îl așteaptă cununa vieții și un „nume nou, pe care nu-l știe nimeni decît acela care-l primește.“ El crește neconținut în fericire, sfințenie și capacitatea de a fi folositor. Înaintarea din fiecare an este mai însemnată decît cea din anul anterior.

O viață trăită de la început în evlavie asigură o împlinire bogată a tot ceea ce aduce fericirea. Cei care așteaptă pînă cînd viața este aproape de încheiere ca să caute pe Dumnezeu pierd o viață întreagă de fericire înaltă și curată — fericire care niciodată nu va fi dobîndită prin căutarea plăcerilor acestei vieți. Cei care au cunoscut de multă vreme pe Dumnezeu, cei care din tinerețea lor și-au găsit fericirea în izvorul curat al cerului, sînt pregătiți ca să intre în familia lui Dumnezeu. Dacă Hristos locuiește în inimă prin credință, vei fi fericit, plin de laudă și de bucurie.

SECRETUL FERICIRII

Iată secretul mulțumirii, al păcii și al fericirii: ascultarea de legile lui Dumnezeu și ale naturii. Adevărul creștin caută să trăiască o viață folositoare și să-și modeleze obiceiurile după exemplul lui Isus. El va găsi astfel cea mai adevărată fericire, răsplata lucrului bine făcut. El va fi ridicat mai presus de sclavia unei vieți artificiale, pînă la libertatea și farmecul simplității creștine.

Unica ta siguranță este să faci din Cuvîntul lui Dumnezeu obiectul tău de studiu... Această Carte binecuvîntată te va învăța să fii cinstit, cumpătat în toate lucrurile, econom, harnic, sincer și drept. Dacă vei lua aminte la sfaturile ei, vei deveni un tovarăș de nădejde al celor tineri și vei avea o influență care va conduce întotdeauna în sus, spre curăție de caracter, o influență care va îndepărta pe oameni de păcat și-i va conduce pe cărările neprihănirii.

O asemenea viață va fi lipsită de bucurii? O, nu! Ea va fi plină de mîngîiere, plină de satisfacții, pentru că astfel aduci cerul în viața ta, pace în sufletul tău, și lași mărturie că „Legea Domnului este desăvîrșită, și înviorează sufletul“.

Un om care este în pace cu Dumnezeu și cu semenii nu poate fi făcut nefericit. În inima lui nu va fi invidie, bănuielile rele nu-și vor găsi loc acolo, ura nu va putea exista. Inima care este în armonie cu Dumnezeu este ridicată mai pe sus de necazurile și încercările acestei vieți.

Acțiunile iubirii au o putere minunată, pentru că sînt divine. Răspunsul blînd care „potolește mînia“ (Prov. 15,1), iubirea care este „îndelung

răbdătoare“ și „plină de bunătate“ (1 Cor. 13,4), dragostea care „acoperă o mulțime de păcate“ (1 Pet. 4,8) — dacă am învăța această lecție, cu ce putere de vindecare ar fi dotată viața noastră! Cum s-ar transforma viața, și cum ar deveni pămîntul o asemănare și o pregustare a cerului!

Dacă vreți să găsiți fericire și pace în tot ceea ce faceți, trebuie să faceți totul avînd în vedere slava lui Dumnezeu. Dacă vreți să aveți pace în inimă, trebuie să căutați în mod serios să imitați viața Domnului Hristos. Atunci nu va fi nevoie de o vioșie nefirească, și nici să căutați plăcerea în îngăduința mîndriei și deșertăciunilor lumii. Prin înfăptuirea binelui veți dobîndi o seninătate și o fericire pe care niciodată nu le veți avea făcînd răul. Isus a luat natura omenească, a străbătut pruncia, copilăria și tinerețea, ca să știe să simtă împreună cu toți, și a lăsat un exemplu pentru toți copiii și tinerii. Vă rog stăruitor să cultivați mereu o responsabilitate atentă față de Dumnezeu. Convingerea că faceți acele lucruri pe care Dumnezeu le poate aproba vă va face tari în tăria Lui. Copiind Modelul veți putea, asemenea Lui, să creșteți în înțelepciune, fiind tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Slujirea Sa nu va pune asupra voastră nici o restricție care să nu vă sporească fericirea. Supunîndu-vă cerințelor Sale, veți găsi pace, mulțumire și fericire pe care niciodată nu le veți putea avea pe cărarea păcatului. Cei care fac în toate pe Dumnezeu Cel dintîi, Cel de pe urmă și Cel mai bun sînt cei mai fericiți oameni de pe pămînt.

BUCURIA SLUJIRII

Mîntuitorul n-a prezentat acest principiu [regula de aur] ca să aducă omenirii nefericire, ci fericire. Nu există vreo altă cale pe care să poată veni fericirea. Dumnezeu dorește ca bărbații și femeile să trăiască o viață mai înaltă. Dumnezeu le dă darul vieții nu doar ca ei să poată dobîndi bogății, ci ca să-și dezvolte capacitățile superioare împlinind lucrarea pe care El a încredințat-o omenirii — lucrarea de a cerceta și a alina nevoile semenilor lor. Omul nu trebuie să lucreze numai pentru interesele sale egoiste, ci spre binele fiecărui semen, binecuvîntînd pe ceilalți prin influența și faptele sale de bine. Acest plan al lui Dumnezeu este ilustrat în viața Domnului Hristos.

Profitați de fiecare ocazie de a contribui la fericirea celor din jurul vostru, revărsînd asupra lor afecțiunea voastră. Cuvinte pline de bunătate, priviri pline de împreună simțire, exprimiți ale aprecierii, ar fi pentru multe persoane frămîntate, singuratiche, asemenea unui pahar de apă rece pentru un om însetat. Un cuvînt de

O
pre-
gustare
a
vieții
viitoare

E. G. White

încurajare, o faptă de bunătate, ar face mult ca să ușureze poverile care apasă din greu umerii oboșiți. Adevărata fericire se găsește tocmai în slujirea neegoistă. Și fiecare cuvânt și fiecare faptă de servire este înregistrată în cărțile cerului ca fiind făcută Domnului Hristos. Trăiți în lumina strălucitoare a iubirii lui Hristos. Atunci influența voastră va fi o binecuvântare pentru lume.

Spiritul lucrării neegoiste pentru alții dă caracterului adâncime, stabilitate și un farmec asemenea celui al lui Hristos. Acesta aduce posesorului pace și fericire. Fiecare datorie împlinită, fiecare sacrificiu îndeplinit în Numele lui Isus, aduce o răsplătă peste măsură de mare. Chiar în îndeplinirea datoriei, Dumnezeu vorbește și dăruiește binecuvântările Sale.

Bogățiile și inactivitatea sînt socotite de unii ca o binecuvântare, totuși cei care sînt întotdeauna ocupați, care își îndeplinesc cu inimă bună datoriile lor zilnice, sînt cei mai fericiți și se bucură de cea mai bună sănătate. Oboseala sănătoasă care urmează unei munci disciplinate le asigură foloasele unui somn odihnitor. Sentința că omul trebuie să muncească pentru pîinea sa zilnică și făgăduința fericirii și slavei viitoare vin amîndouă de la același tron, și amîndouă sînt o binecuvîntare.

BUCURIA LAUDEI

Dumnezeu dorește ca noi să fim fericiți. El dorește să pună o cîntare nouă pe buzele noastre, o laudă pentru Dumnezeu nostru. El dorește ca noi să credem că El ne iartă păcatele și că îndepărtează de la noi nelegiuirea noastră. El dorește ca noi să-I cîntăm imnuri din inimă. Fiecare cuvînt pe care îl rostim, fiecare rînd pe care îl scriem, să fie încărcat cu încurajări și credință neșovăielnică. Să nu credeți că Isus este doar Mîntuitorul fratelui. El este Mîntuitorul vostru personal. Dacă veți cultiva acest gînd prețios, inima voastră va fi plină de cîntări pentru Dumnezeu. Este privilegiul nostru să fim triumfători în Dumnezeu. Este privilegiul nostru să conducem și pe alții să vadă că singura lor speranță este în Hristos, și să fugă la El pentru refugiu.

Fiecare act de consacrare față de Dumnezeu aduce bucurie, pentru că pe măsură ce prețuim lumina care ne-a fost dată, va veni o lumină din ce în ce mai mare. Trebuie să deschidem inima razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. În supunere perfectă este pace...

Pacea lui Dumnezeu să domnească în sufletul vostru. Atunci veți avea putere să suportați toate suferințele și vă veți bucura că ați

avut harul să răbdați. Lăudați pe Domnul, vorbiți despre bunătatea Sa, spuneți despre puterea Sa. Îndulciți atmosfera care înconjoară sufletul vostru. Lăudați cu inima, cu sufletul și cu glasul, pe Cel care este sănătatea ființei voastre, Mîntuitorul vostru și Dumnezeuul vostru.

RĂSPĂTIRI CERESTI

Marele Învățător dă fiecărui om o perspectivă a lumii viitoare. El o aduce, cu bunurile ei atrăgătoare, la nivelul privirii sale. Dacă El ne poate aținti mintea asupra vieții viitoare și fericirii ei, contrastul izbitor cu preocupările trecătoare ale acestui pămînt va impresiona profund mintea, va câștiga inima, mintea și întreaga ființă.

Teama de a face ca moștenirea viitoare să apară ca prea materială a condus pe mulți să spiritualizeze cu totul tocmai acele adevăruri care ne conduc să o privim ca pe căminul nostru. Limba omenească este cu totul prea slabă ca să încerce o descriere a cerului. Cînd aceste scene se ridică înaintea mea, eu sînt pierdută în uimire. Transportată de așa splendoare fără egal și slavă minunată, îmi las tocul jos și exclam: „O, ce iubire! Ce iubire minunată!“ Limbajul cel mai strălucit nu reușește să descrie slava cerului sau adîncimile fără egal ale iubirii Mîntuitorului.

Dacă am putea să avem doar o privire asupra cetății cerești, n-am mai dori niciodată să rămînem din nou pe pămînt. Pe pămînt există peisaje minunate, și eu mă bucur de aceste priveliști ale frumuseții naturii. Pentru mine ele sînt în legătură cu Creatorul. Dar eu știu că, dacă voi iubi pe Dumnezeu și voi păzi poruncile Lui, o greutate de slavă veșnică, cu mult mai bogată, este păstrată în ceruri pentru mine. Oricît de frumoase sînt scenele pămîntului, ele nu suportă comparația cu slăvile lumii veșnice.

Acolo toți cei care au lucrat într-un spirit neegoist vor vedea roadele muncii lor. Se vor vedea rezultatele fiecărui principiu drept și ale fiecărei fapte nobile. Și aici putem vedea cîte ceva din acestea. Dar cît de puțin din rezultatul celei mai nobile lucrări din lume vede cel care o făptuiește! Cît de mulți se osteneșc în chip neegoist și neobosit pentru aceia la care nu pot ajunge și pe care nu-i pot cunoaște. Părinții și învățătorii se culcă pentru ultimul somn și toată lucrarea vieții lor pare că a fost săvîrșită în zadar. Ei nu știu că credincioșia lor a produs izvoare de binecuvîntări ce nu vor înceta niciodată să curgă. Numai prin credință ei văd pe copiii pe care i-au educat deveniți o binecuvîntare și un imbold pentru semenii lor, și influența lor care se va repeta de mii de ori.

Mulți lucrători duc în lume solii de îmbărbătare, speranță și încurajare, cuvinte care aduc binecuvîntări ființelor de pretutindeni; dar acești lucrători cunosc foarte puțin rezultatele lucrării lor săvîrșite în singurătate, fără faimă. Astfel darurile sînt revărsate, poverile sînt purtate, și lucrul este împlinit. Oamenii seamănă sămînța de pe urma căreia alții strîng un seceriș bogat, deasupra mormintelor lor. Ei sîdesc pomi ale căror roade le vor mîncea alții. Ei sînt aici mulțumiți să știe că au pus în mișcare forțe spre bine. În viitor se va vedea lucrarea și rezultatul tuturor acestora.

Hotărîrea fiecăruia să fie nu atît de mult să caute să înțeleagă totul cu privire la starea viitoare a celor ce vor fi mîntuiți, ci să știe ce anume cere Domnul de la el în această viață. Dacă vreți să fiți sfinții cerului, trebuie să fiți mai întii sfinții pămîntului.

EDITURA CURIERUL ADVENTIST

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni

sub conducerea unui comitet de redacție format din:

Dumitru Popa, redactor-șef;

Adrian Bocăneanu, secretar de redacție;

Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Apostol Chelbegeanu

și Iosif Gyéresi, membri

Redacția și Administrația:

București, str. Plantelor nr. 12 — Sect. 2

Tel. 20.42.07

„HRISTOS ÎN NOI – NĂDEJDEA SLAVEI”

„Căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei“ (Col. 1,27).

Acela
care
nu
se
predă
cu
totul
lui
Dumnezeu,
se
află
sub
controlul
altei
puteri

Ne aflăm la ultima prelegere a Săptămîinii de rugăciune din acest an. Fiecare studiu ne-a adus înainte exemplul sfințit al Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos. Am putut privi iarăși atracția irezistibilă a iubirii și caracterului Celui care, cu mîinile străpunse de cuiele urii și grozăviei păcatului, ni Se adresează cu aceeași puternică chemare: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă“ (Mat. 11,28).

Pentru sufletul doritor de mîntuire, de puritate morală și tărie de caracter, El, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, este un acoperămînt sigur. Cît de patetic deplîngea Mîntuitorul, în perspectiva Golgotei, atitudinea propriului Său popor atunci cînd spunea: „Ierusalime, Ierusalime... de cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi cum își strînge găina puii sub aripi și n-ați vrut“ (Mat. 23,37). Psalmistul se ruga și el cu deplină încredere Dumnezeului său: „...ocrotește-mă la umbra aripilor Tale“ (Ps. 17,3), conștient de faptul că numai sub aripile iubirii și milei Sale găsim loc de odihnă și adăpost.

Da, prelegerile din acest an ne-au înfățișat pe Cel care ne-a purtat pe sufletul Lui și ne-a scris cu litere de sînge pe palmele și în coasta Sa.

El a făcut acest lucru din iubire pentru noi. Făcînd astfel El a deschis pentru noi un izvor pentru purificare de păcat și necurăție.

Dar Săptămîna de rugăciune nu înseamnă numai ascultarea unor solii, ea cere și un răspuns din partea noastră. De fapt solia ce se degajă din aceste prelegeri este aceea a identificării noastre cu Hristos. Căci bogăția slavei tainei acesteia... este Hristos. „Hristos în noi“, nădejdea și cheazăia slavei viitoare.

Marele Pavel este acela care a înțeles acest lucru deosebit. „Căci pentru mine a trăi este Hristos“ a declarat el. „Aceasta este cea mai perfectă interpretare în cîteva cuvinte — din toată Evanghelia — a ceea ce înseamnă a fi creștin. Acesta este întregul adevăr al Sfințelor Scripturi. Pavel a înțeles ceea ce se pare că mulți nu sînt în stare să înțeleagă. Cît de puternic era zelul său. Cuvintele sale arată că mintea sa era plină cu Hristos, fixată asupra Lui, și întreaga sa viață era legată cu și de Hristos. Hristos era Autorul, Susținătorul și Izvorul vieții sale“ (R.H. 19 oct. 1897).

Pavel și-a dat seama că puterea, capacitatea sa, nu erau în sine însuși, ci în prezența Duhului Sfînt, a cărui influență plină de har a umplut inima sa, conducînd fiecare gînd în supunere față de Isus Hristos. El vorbea despre sine ca „purfînd totdeauna în trup... omorîrea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru“ (2 Cor. 4,10).

În viața și învățătura apostolului, Domnul Hristos era figura centrală. „Eu trăiesc“ spunea

apostolul, „dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Gal. 2,20). Eul său... era ascuns și Hristos a fost descoperit și înălțat în viața sa. Înțelegem astfel mai bine de ce marele Pavel putea spune fără să i se considere aceasta o încumetare: „Pot totul în Hristos care mă întărește“ (Filip. 4,13).

De fapt serva Domnului ne spune că „tot ceea ce este bun în bărbați și femei este rodul lucrării Duhului Sfînt. Duhul ne învață să manifestăm în viața noastră neprihănirea Sa. Cea mai mare lucrare ce poate fi realizată în viața noastră — din punct de vedere spiritual — este aceea de a glorifica pe Dumnezeu, trăind caracterul lui Dumnezeu prezent în viața noastră. Dumnezeu va desăvîrși numai pe aceia care mor față de eu. Aceia care sînt dispuși să facă acest lucru pot să spună împreună cu apostolul Pavel: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Gal. 2,20)“ (R.H., 19 oct. 1897).

„Sînt mulți aceia care, ocupîndu-se mai mult de teorie, au pierdut din vedere puterea vie a exemplului Mîntuitorului. Aceștia L-au pierdut din vedere pe El, Lucrătorul umil, blînd și smerit cu inima. Unii ca aceștia au nevoie să privească la Hristos. Ei au zilnic nevoie de descoperirea prezenței Sale. Ei au nevoie să urmeze mai îndeaproape exemplul Său de renunțare și sacrificiu de Sine. Avem nevoie de experiența pe care o trăia Pavel atunci cînd a scris: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Gal. 2,20)“ (S.C./72).

Pe măsură ce credința primește și asimilează astfel principiile adevărului, ele devin o parte a ființei noastre și rațiunea și puterea vieții. Cuvîntul lui Dumnezeu primit în suflet modelează gîndurile și lucrează la dezvoltarea caracterului“ (D.A. 391).

Iată ce dorește cerul de la noi: Hristos ce ne-a fost prezentat în această Săptămîna de rugăciune trebuie să trăiască în instrumentele Sale omenești, El trebuie să acționeze, să lucreze prin facultățile lor mintale și prin capacitățile lor. Viața lor trebuie să fie supusă voinței Lui, ei trebuie să acționeze cu și prin Duhul Sfînt. Cînd acest lucru se va realiza cu noi — instrumentele Sale omenești — cînd vom ajunge să nu mai trăim însingurați viața noastră spirituală, ci Hristos va trăi în noi, atunci am înțeles ce așteaptă Dumnezeu de la noi.

Căci să nu uităm, scumpi frați și stimate surori, că „acela care privește la Domnul Hristos în atitudinea Sa de tăgăduire de Sine, la umilința inimii Sale, acela va fi constrîns să spună și el așa cum a spus Daniel atunci cînd a văzut pe Cineva care era asemenea fiilor oamenilor: „Puterile m-au părăsit, culoarea mi s-a schimbat și fața mi s-a slujit“ (Dan. 10,8). Independența și supremația eului cu care ne mîndrim sînt vă-

zute atunci în adevărata lor ticăloșie, ca dovezi ale supunerii noastre față de Satana. Natura, firea omenească, se luptă totdeauna pentru a se afirma, ea este totdeauna gata de luptă. Dar cine învață de la Hristos... acela este golit de eul lui, de mândrie, de dorința de supremație și atunci în sufletul său este liniște. Eul este pus la dispoziția Duhului Sfânt. Atunci nu se va mai alerga după afirmare, după înțietate, după poziție și după „dreptatea noastră”. Atunci vom avea simțămîntul că „cel mai de frunte” loc al nostru este la picioarele Mîntuitorului nostru. Privim atunci la Isus, așteptînd ca mîna Sa să ne conducă și vocea Sa să ne călăuzească” (M.B. 15).

„Acela care nu se predă cu totul lui Dumnezeu se află sub controlul unei alte puteri, ascultînd de o altă voce, ale cărei sugestii sînt de un caracter cu totul diferit. O slujire cu jumătate de măsură așază instrumentul omenesc de partea vrăjmașului ca un aliat de succes al oștirii întunericului... Cea mai puternică citadelă a viciului în lumea noastră nu este viața nelegiuită a unui păcătos dedat păcatului, și nici a unui paria (vagabond) degradat, ci este viața aceluia care de altfel pare a fi morală, nobilă și virtuoasă, dar în care este hrănit un păcat și un viciu este practicat” (Idem, 94).

„Îmi pare rău, dar trebuie să spun”, scrie serva Domnului, „că cel puțin unii nu dau dovadă că au învățat lecția blîndeții și a umilinței în școala Domnului Hristos. Ei nu sînt în Hristos și nu au o legătură vitală cu El. Ei nu sînt călăuziți de înțelepciunea lui Hristos așa cum este ea dată de Duhul Său cel Sfînt...”

Fiecare creștin trebuie să fie tot mereu în gardă păzind fiecare drum de acces spre suflet pe unde Satana ar putea pătrunde. El trebuie să se roage pentru ajutorul divin și în același timp să reziste în mod categoric oricărei înclinații spre păcat. Prin curaj, prin credință și printr-o muncă perseverentă el

poate fi biruitor. Dar să nu uităm că pentru a cîștiga biruința, Hristos trebuie să locuiască în el și el în Hristos.

O unire a credincioșilor cu Hristos va avea ca rezultat natural o unitate a unuia cu altul, legătură ce este cea mai puternică și cea mai rezistentă de pe pămînt... Noi sîntem una cu Hristos, după cum Hristos este una cu Tatăl. Numai printr-o personală legătură și unire cu Hristos, prin comuniunea zilnică cu El, în fiecare clipă, noi putem aduce roadele Duhului Sfînt în viața noastră” (5 T/47-48).

„Cînd instrumentele omenesci aleg voința lui Dumnezeu și se conformează caracterului lui Hristos, atunci Domnul Isus Hristos acționează prin ei, prin facultățile lor. Atunci ei îndepărtează orice mîndrie, orice egoism, orice manifestare de superioritate, orice pretenție arbitrară, și dau pe față blîndețea și smerenia Domnului Hristos. Și atunci, nu ei sînt aceia care trăiesc și acționează, ci Hristos este Acela care trăiește și acționează prin ei” (T.M./215).

„Chiar și pentru o clipă dacă privim la soare în strălucirea lui de la amiază, cînd ne întoarcem ochii de la el imaginea soarelui va apărea pe orice obiect pe care îl vom privi. Tot așa se întîmplă și atunci cînd privim la Isus. Orice vom privi de aici înainte va reflecta chipul Său, al Soarelui neprihănirii. Atunci nu vom mai putea să vedem altceva și nici să vorbim despre altceva. Chipul Său este imprimat pe ochii sufletului și influențează fiecare parte a vieții noastre zilnice, liniștind și modelînd întreaga noastră făptură. Privind la Hristos ne conformăm chipului divin pînă la asemănarea cu El. Atunci, asupra tuturor aceluia care ne asociem, reflectăm strălucirea și bucuria razelor neprihănirii Sale. În acest fel am ajuns transformați în caracter, căci inima, sufletul și mintea sînt pline de reflectarea Aceluia care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi” (T.M./389).

Scumpi frați și stimate surori, biruința asupra păcatului se reali-

zează numai în viața aceluia care se bucură de prezența mîntuitoare a Domnului Hristos. Experiența îndreptățirii reînnoită mereu celui credincios este puterea pentru o viață sfîntă. Sfințirea primită prin Hristos este mijlocul sfințeniei manifestate în viață... Îndreptățirea este acordată de Hristos, sfințirea este Hristos în viața noastră, părtașia noastră cu El. Pentru a fi însă îndreptățiti trebuie să fim răstigniți împreună cu Hristos. A fi răstigniți împreună cu Hristos înseamnă a avea pe Hristos prezent în viața noastră, așa încît să nu mai trăim noi, ci Hristos să locuiască în noi. În acest fel, îndreptățirea înseamnă Hristos prezent în viața noastră. Îndreptățirea este Hristos dat credincioșilor. Sfințirea (neprihănirea sau sfințirea vieții) este Hristos locuind în inimă.

Iată ce așteaptă cerul de la noi și ceea ce dorește Domnul Hristos ca noi să experimentăm. Această Săptămîna de rugăciune este ocazia ce ni se oferă de a ne supune lucrării cercetătoare și reînviătoare a Duhului Sfînt! Sîntem noi dispuși să ne supunem lucrării Lui sfințitoare? Sîntem noi gata să reînnoim legămîntul ascultării și supunerii noastre față de Dumnezeu mîntuirii noastre?

Vocea blîndă, plină de iubire, cercetătoare și dornică de comuniune ni se adresează acum spunîndu-ne: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu, și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine”.

Să răspundem cu conștiința nevoii pe care o avem de prezența Sa în viața noastră, rugîndu-L: „Rămii cu noi și rămii în noi, căci este spre seară”.

Și cît de minunat ar fi să se poată citi în rapoartele cerului despre fiecare dintre noi, ca răspuns la apelurile cerului adresate nouă în această Săptămîna de rugăciune:

„Și Hristos a intrat să rămînă” cu... mine, cu tine și cu fiecare dintre noi. Amin.